

๑

ต้นหนาว พ.ศ. ๒๕๕๒

ความหนาวยะเยือกทำให้เมทินีรู้สึกตัว หญิงสาวเปิดเปลือกตาขึ้นทันทีเพื่อให้หลุดพ้นจากความมืดมิดอันน่าหวาดกลัว ความมืดเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงสำหรับเธอเสมอ ทว่าเมื่อนัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของเธอสัมผัสกับโลกภายนอก หญิงสาวกลับพบว่าโลกรอบกายนั้นมืดมิดไม่ต่างอะไรจากยามที่ดวงตางามซ่อนตัวอยู่หลังเปลือกตาเลยแม้แต่น้อย

โลกราวกับโอบล้อมด้วยผ้าม่านสีดำสนิทจนแทบจะหาแสงริบหรี่ไม่ได้เลยแม้แต่นิดเดียว ผิวขาวนวลสันสะเก่ทำนด้วยความรู้สึกระคายเย็นเย็บที่เกาะอยู่ทั่วทุกอณูกาย จนต้องยกมือขึ้นกอดตัวเองเพื่อคลายความรู้สึกประหวั่นพร่นพริ้ง

แต่เมื่อเวลาอันน่าอึดอัดผ่านไป ดวงตากลมโตของเธอก็สัมผัสได้ถึงแสงวับแวมอะไรบางอย่าง หญิงสาวจ้องมองไปยังจุดนั้นด้วยความตื่นเต็นมันเหมือนแสงดาราเจิดจรัสอยู่บนฟากฟ้า ใจหนึ่งอยากจะลุกขึ้นวิ่งไป แต่ร่างกายกลับไม่ตอบสนอง เพราะคำคืนที่หนาวยะเยือกอย่างนี้ทำร้ายร่างกาย

เธอรวากับถูกแซ่แซ็ง จึงได้แต่มองแสงริบหรี่นั้นค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้ามาอย่างมีความหวัง

แล้วในที่สุดเมทีนี่ก็รู้ว่าแสงเรืองรองนั้น คือประกายเจิดจ้าที่เปล่งออกมาจากหญิงสาวผู้มีใบหน้าและรูปร่างงดงามหาใดเปรียบ ใบหน้าแบบชาวตะวันตกที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มอบอุ่นนั้นค้นหา จนในที่สุดหญิงสาวก็เปิดปากร้องเรียกออกไป

“แม่”

นางฟ้ายิ้ม “เมย์จ๊ะ แม่จำเป็นต้องไป”

“ไปไหนจ๊ะ” หญิงสาวถามด้วยความหวาดหวั่น

“แม่บอกไม่ได้”

“ทำไมล่ะจ๊ะ”

“เอาเป็นว่า แม่ฝากหนูช่วยดูแลพ่อด้วยนะ” นางฟ้าเอ่ย ก่อนจะหันไปยังชายวัยกลางคนรูปร่างสูงโปร่งที่ยืนก้มหน้าเศร้าอยู่ไม่ห่างออกไปนัก

“แต่พ่อ...” เมทีนี่สะอื้นอีกเมื่อเห็นแววตาของพ่อที่เหลือบมองมา

“ไม่มีพ่อคนไหนไม่รักลูกหรอก”

หญิงสาวสะอื้น เธอไม่อยากต่อล้อต่อเถียงเรื่องนี้กับแม่ ท่านทั้งเธอไปตั้งแต่เธออายุเพียงหกขวบเท่านั้น ท่านไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหลังจากนั้นพ่อปฏิบัติต่อเธออย่างไร เมทีนี่จึงได้แต่นั่งเฉยเสีย

“แม่ต้องไปแล้ว” นางฟ้ายื่นมือมาประคองแก้มเธอ “วันนี้ขอยาออกไปไหนเด็ดขาดนะ”

“ทำไมคะ”

“เชื่อแม่เถอะ”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายที่เมทีนี่ได้ยิน ก่อนที่ทุกอย่างจะกลับมามืดมิดเหมือนเดิม ความหวาดกลัวกลับเข้ามาในใจอีกครั้ง หญิงสาวกอดตัวเองตัวสั่นสะท้าน น้ำตาไหลพราก สมองสับสนไปหมดด้วยคำถามต่างๆ นานา ทำไมแม่ต้องทิ้งเธอไป ทำไมพ่อถึงไม่รักเธอ ทำไม ทำไม และทำไม

คำถามต่างๆ ประดังประเดเข้ามาจนเธอแทบจะทนรับไม่ไหว

“เมย์...เมย์...เมย์”

เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้น เสียงนั้นคุ้นหู เมทินีรู้สึกว่ามีมือมาเขย่า
ต้นแขนเธอ ก่อนจะเพิ่มแรงขึ้นเรื่อยๆ จนเธอสะดุ้งตื่น

หญิงสาวเบิกตาโพล่ง มองเห็นชายหนุ่มที่แม่ใบหน้าจะคล้ำและ
ขอบตาลึกโหล แต่ก็ยังคงความหล่อเหลาเอาไว้ไม่เสื่อมคลาย เขาคือเผด็จ
แฟนหนุ่มของเธอนั่นเอง

“ฝันร้ายเธอ”

เมทินีกลืนน้ำลายเอือก รู้สึกลำคอแห้งราวกระดากทราย หญิงสาว
ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง รู้สึกมึนศีรษะเป็นกำลัง โลกเหมือนจะหมุนรอบตัวเธอซ้ำๆ

“หิวน้ำจืด”

เผด็จหันไปหยิบขวดน้ำพลาสติก เทน้ำใส่แก้วก่อนจะยื่นให้ เมทินีรับ
น้ำมาดื่มจนหมดแก้ว แล้วใช้หลังมือปาดเหงื่อที่เกาะพราวอยู่เต็มหน้าผาก
และลำคอ

“รีบไปอาบน้ำเถอะ”

“รีบทำโมะ” หญิงสาวยกหน้าดูนาฬิกาบนผนังซึ่งบอกเวลาตีห้า แล้ว
ทาวหวอด “ยังไม่เช้าเลย”

“จะให้ไปส่งยาให้หน่อย”

‘วันนี้ย่อออกไปไหนเด็ดขาดนะ’ จู๋ๆ เสียงของแม็กลอยมา ทำให้
เมทินีถึงกับสะดุ้งเอือก

“เออ...ทำไมพี่ไม่ไปเองอะ”

“วะ!” ชายหนุ่มขึ้นเสียง แล้วยกเท้าที่มีแผลหุ้มอยู่ขึ้นมาวางพาดบน
เตียง “เตียงอย่างนี้จะไปได้ยังไงกัน”

เผด็จมาแฉ่นตักบันไดเมื่อสองสามวันก่อน ทำให้หมอต้อต้องเข้าเฝือก
ไว้ กว่าจะเดินได้เป็นปรกติก็คงเป็นเดือน ตอนนี่ต้องใช้ไม้ค้ำพยุงเวลาไป
ไหนต่อไหน คงไม่มีปัญญาปฏิบัติหน้าที่ได้จริงๆ

“เอ่อ...หะ...ให้ย้ายจำไปไม่ได้เหรอ” เธอพยักพยเปิดไปที่เพื่อนสาว มหาวิทยาลัยเดียวกันที่นอนหลับปุ๋ยด้วยฤทธิ์ยาและแอลกอฮอล์อยู่ที่ปลายเตียง

“เมย์นั่นแหละ” เผด็จตอบด้วยท่าทางหงุดหงิด “ทำตัวมีประโยชน์หน่อย ห้องพีไม่ใช้โรงทานนะ จะได้มากินฟรีอยู่ฟรี เล่นยาฟรีนะ”

คำตอบนั้นทำเอาหญิงสาวถึงกับสะอึก เพราะตั้งแต่หนีออกจากบ้าน มาอาศัยอยู่กับเขา ก็ไม่ได้ช่วยเขาทำอะไรเลย นอกจากกินแล้วก็นอน แต่จะโทษเธอได้อย่างไรกันล่ะ ในเมื่อเขาเป็นคนพูดเองว่าจะดูแลเธอไม่ให้ขาดตกบกพร่องตอนที่เธอหนีร้อนจากบ้านมาพึ่งเขา

เมทีนี้รู้จักกับเผด็จในงานรับน้องของมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่ง เขาเป็นรุ่นพี่ปีสี่คณะวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนเธอเป็นน้องใหม่ของคณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบัญชี และด้วยความที่เธอเป็นคนสวย ใบหน้าหวานแบบลูกครึ่ง จึงเตะตาหนุ่มๆ ได้ไม่ยาก โดยเฉพาะสายตาสื่อผู้หญิงอย่างเผด็จ

เผด็จเข้ามาตีสนิทเธอ และเธอก็ตกหลุมรักเขาในทันทีเช่นกัน เพราะเขาเป็นคนหน้าตาหล่อเหลา ขับรถสปอร์ต ข้าวของเครื่องใช้ล้วนเป็นสินค้าแบรนด์เนมทั้งสิ้น หลายครั้งที่เธอทะเลาะกับพ่อ เธอก็มักจะมาพักอยู่กับเขาที่คอนโดมิเนียมหรูใจกลางเมืองแห่งนี้ เมื่อเขาเห็นเธอมีความทุกข์ ก็เสนอทางดับทุกข์ด้วย...ยาบ้า

ตอนแรกเมทีปฏิเสธ เพราะไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดไม่ว่าจะเป็นชนิดไหน แต่เผด็จก็เกลี้ยกล่อมเธอว่า ความจริงแล้วยาบ้าหรือเมทา-แอมเฟตามีนนั้น ไม่ใช่ยาเสพติดร้ายแรงเหมือนพวกเฮโรอีนที่จะเสพติดได้ในทันที ซึ่งเธอก็เคยฟังเรื่องนี้มาแล้วตอนเข้าอบรมเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษอันน่าเบื่อของมหาวิทยาลัยว่า จริงๆ แล้วเมทาแอมเฟตามีนเดิมเป็นเพียงวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ เท่านั้น เพิ่งมาเปลี่ยนเป็นยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรงก็เมื่อปี ๒๕๓๙ เพราะรัฐบาลต้องการควบคุมการแพร่ระบาดของ

มัน แต่การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวกลับส่งผลกระทบมากมาย ที่เห็นได้ชัดที่สุดคือตัวยามีราคาสูงขึ้น ผู้ผลิตจึงเปลี่ยนแปลงส่วนผสมให้เสฟติดง่ายขึ้น มีฤทธิ์รุนแรงขึ้นจนเกินการควบคุม และกลายเป็นเหตุให้ผู้ต้องขังคดียาบ้าลั่นคูกจนยากจะแก้ไขไปเสียแล้ว

ในที่สุดเมทินีก็ลองมันจนได้ หลังจากทะเลาะกับพ่อยกใหญ่เรื่องคะแนนสอบเทอมแรกที่ตกต่ำอย่างน่าใจหาย แม้จะไม่ตก แต่ก็ผ่านเกณฑ์ชนิดที่เรียกว่าไม่น่าให้อภัย เธอหนีออกจากบ้านมาอยู่กับเผด็จ และลองเสฟยาบ้าเป็นครั้งแรกด้วยความอัดอั้นตันใจหลายอย่าง รวมทั้งต้องการประชดคำหยาบหยามของผู้เป็นพ่อว่าเธอไม่มีวันเรียนจบด้วย

ยาบ้าทำให้เมทินีรู้สึกผ่อนคลาย เธอเริ่มใช้มันหนักขึ้นๆ ทำให้เธออมสองเธอเริ่มขาดเรียนหลายครั้ง ในที่สุดผลการสอบปลายภาคก็ออกมาในชนิดที่เรียกว่าไม่น่าให้อภัย เธอสอบตกหลายวิชา ส่วนที่ผ่านก็เรียกว่าเฉียดฉิว ส่งผลให้เธอทะเลาะเบาะแว้งกับพ่อรุนแรงกว่าครั้งไหนๆ ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจหนีออกจากบ้านจริงๆ และคิดว่าจะไม่กลับไปอีกแล้ว

เผด็จเป็นคนที่ปลอบประโลมเธอและสัญญาว่าจะเลี้ยงดูเธออย่างดีจนกระทั่งวันนั้น วันที่เขาให้เธอทำงานผิดกฎหมายเป็นครั้งแรก

“โอ้เอ๊ย แค่นี้เดียว ขับรถไปส่งให้ไอ้เยี้ยกแล้วก็รับเงินมา” เผด็จเอ่ยราวกับการจำหน่ายยาเสฟติดเป็นเพียงสินค้าดีลิเวอร์เท่านั้น

“เยี้ยก?”

“เมย์จำไอ้เยี้ยกได้ใช่ไหม?”

หญิงสาวพยักหน้า ทำไมเธอจะจำเขาไม่ได้ล่ะ ก็คนชื่อเยี้ยกคนนี้แหละที่เคยลวนลามเธอจนเผด็จกระที่บเอาปางตาย แต่ด้วยความที่เยี้ยกเป็นลูกค้ำรายใหญ่ เผด็จจึงไม่เอาโทษถึงชีวิต และปล่อยให้ลอยนวลมาจนถึงทุกวันนี้

“พี่ไม่กลัวมันปล้ำเมย์อีกเหรอ?”

“ถ้ามันกล้าก็ลองดู” เผด็จคำราม ก่อนจะหันมาลงกับเธอ “เลิกไอ้เอ้

ได้แล้ว ไปอาบน้ำ แต่งตัวให้มิดชิดหน่อย ไม่ใช่รู้งั้นเปิดอกเปิดเอวยั่ว
น้ำลายมันอีกก็พอ”

สรุปว่าที่ผู้ชายบ้ากามมาลวนลามเธอเป็นความผิดของเธอชั้นนี้

เมทีนี่คิดแต่ไม่พูดออกไป เธอลุกขึ้นจากเตียงอย่างหงุดหงิดที่ถูกผลึก
ความผิดมาง่ายๆ แบบนั้น แล้วเดินเข้าห้องน้ำ ลงกลอน ถอดกางเกงยีน
ขาลิ้นตัวจิวที่ชาวบ้านทั่วไปให้ฉายาว่า ‘กางเกงขาลิ้นเสมอหู’ ออก พร้อม
กับกางเกงชั้นใน ก่อนจะถอดเสื้อกล้ามเอวลอยอวดหน้าห้องเบนราบและ
เสื้อชั้นในออกจนวนร่างกายเปลือยเปล่า

หญิงสาวมองดูตัวเองในกระจกบานใหญ่ จับหน้าอกทั้งสองข้างของ
ตัวเองอย่างภาคภูมิใจ ปีนี้เธออายุสิบเก้าแล้ว หลายคนบอกว่าเธอเป็นคน
สวยเพราะเป็นลูกครึ่ง แม่ของเธอเป็นคนเยอรมัน เป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยน
ที่มาตกหลุมรักพ่อซึ่งเป็นเพียงข้าราชการครูในโรงเรียนรัฐบาลเล็กๆ แห่ง
หนึ่ง เธอเหมือนแม่มากกว่าพ่อ ผิวขาวราวหยวก ออวบอิม ท่อนขาเรียวยาว
รูปร่างสูงเหมือนนางแบบบนรันเวย์

เธอยิ้มให้ตัวเองก่อนจะก้าวไปอยู่ใต้ฝักบัว ปล่อยให้สายน้ำเย็นพร่าง
พร่มร่างชุ่มเหงื่ออันเป็นผลผลิตจากฝันร้าย พอร่างกายสดชื่นจึงหยิบผ้ามา
เช็ดตัว ท่อหุ้มร่างกายแล้วออกจากห้องน้ำ หญิงสาวเปิดประตูเสื้อผ้าออก
เป็นหนักเกินไปในตัว แล้วหยิบกางเกงยีนขายาวมาสวมพร้อมกับเสื้อยืด
คอกลมแขนสามส่วน

“มิดชิดพอไหม” เมทีนี่ถามหลังจากปิดตู้เสื้อผ้าแล้ว

เผด็จจะสายตาจากหน้าจอโทรทัศน์ที่ต่อเข้ากับเครื่องเล่นเกมรุ่น
ล่าสุดหันมามองเธอ ก่อนจะพยักหน้าหงึกๆ อย่างขอไปที แล้วหันกลับไป
สนใจเกมยิงปืนสุดมันอีกครั้ง

“เข้ากับกุญแจตรงตู้รองเท้านะ”

เมทีนี่มองคนรักด้วยความลังเลก่อนจะถอนใจ จากนั้นก็เดินไปที่ตู้
รองเท้าข้างประตู มือสั่นเทาขณะยื่นไปจับกระบี่สีดำใบนั้น ความลังเล

บังเกิดขึ้นในใจ เพราะการจับยาบ้าเพียงเม็ดสองเม็ดนั้นให้ความรู้สึกแตกต่างจากยาจำนวนมากอย่างสิ้นเชิง มันสามารถเปลี่ยนเธอจากผู้เสพเป็นผู้จำหน่ายได้ในพริบตา ความกลัวต่างๆ นานาจึงเข้าโจมตีเธอจนถึงกับยืนตัวแข็งที่อยู่อู่ตรงนั้นนานทีเดียว

“วันนี้อย่าออกไปไหนเด็ดขาดนะ”

เสียงแม่ยังคอยย้ำเตือนเธอให้ละทิ้งเส้นทางที่ผิดเสีย แต่เธอจะเชื่อคนที่ทิ้งเธอไปอย่างไรดีได้ยังไงกันล่ะ

“อ้าว เป็นอะไรละนั่น” เพด็จตะคอกถามจนหญิงสาวสะดุ้ง

“ปละ...เปล่า”

“ก็รีบไปสิ เดี่ยวไอ้เขี้ยกมันลงแดงตายไปจะแย่นะ”

“อือ” เมทินีครางก่อนจะดึงกระเป๋าใส่ตำบายนั้นมากอดไว้ แต่ความลังเลใจยังคงอยู่ ตอนนี่เธอกลายเป็นผู้เสพมาเป็นผู้จำหน่ายเรียบร้อยแล้ว หากโดนจับคงมีโทษหนักแน่นอน เธอควรจะโยนมันทิ้งแล้ววิ่งหนีไปหรือเปล่า

“ไม่”

ถ้าเธอทำอย่างนั้น เพด็จต้องโกรธเธอแน่ และถ้าเขาโกรธจนทิ้งเธอไป หัวใจเธอก็คงสลาย ทั้งชีวิตเธอตอนนี้มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่เอาใจใส่ดูแลอย่างดี เธอไม่ควรทำให้เขาผิดหวัง

“อือ...แล้วถ้าถูกจับ อย่าขัดทอดมาถึงพี่เด็ดขาดนะ เพราะพี่เป็นคนเดียวที่วิ่งเต้นช่วยเธอออกมาได้ ไม่งั้นก็มีหวังเข้าคุกทั้งคู่อ้อ เข้าใจไหม”

“อือ” เมทินีตอบเสียงสั้น สูดลมหายใจลึกแล้วพาดกระเป๋าใบนั้นบนไหล่ จากนั้นก็หยิบกุญแจรถแล้วออกจากห้องไปด้วยหัวใจเต้นโครมคราม

เมทินีสตาร์ตรถจักรยานยนต์ขนาด ๑๒๕ ซีซี สีดำขลิบแดง แล้วเคลื่อนตัวออกจากที่จอดรถของคอนโดมิเนียมซ้าๆ เพด็จมักไม่ใช้รถสปอร์ตของเขาในการส่งของ แต่จะใช้รถจักรยานยนต์คันนี้เสมอเพื่อความคล่องตัว

และสามารถทิ้งใต้พื้นที่หากจวนตัว เพราะมีราคาไม่แพงเกินไปนัก

ตอนนี้ฟ้าเริ่มสว่างแล้ว ชีวิตวันใหม่เริ่มต้นขึ้น เมทินีจอดรถตรงประตูรั้วคอนโดมิเนียมเพื่อให้พระรูปหนึ่งกับลูกศิษย์เดินผ่าน จากนั้นจึงมุ่งหน้าไปตามเส้นทางที่ทอดยาวสู่ที่นัดหมายส่งยา

เธอซีจรรย์ยานยนต์และกำแพงสูงใหญ่ไปตามถนน จนกระทั่งมาถึงกำแพงสีขาวสะอาดตา ที่ประตูรั้วมีชายหนุ่มแต่งตัวเรียบร้อยยืนรอใส่บาตรอยู่กับหญิงชรารูปร่างอวบอิมหน้าตาใจดี ทั้งคู่ยิ้มให้เธออย่างมีไมตรี แต่ชนกที่ติดหลังอยู่ทำให้เธอต้องหลบสายตาวกเขา ทำให้เป็นไม่สนใจ และซีจรรย์ยานยนต์ผ่านไปด้วยหัวใจหวิวหวั่น

หญิงสาวคอยเตือนตัวเองว่า ไม่มีประโยชน์อะไรต้องตอบสนองไมตรีคนพวกนั้น เพราะตุ๊กก็รู้ว่าสองคนนั้นคือพวกที่จะต้องเดินทางไปสวรรค์หลังจากสิ้นลมหายใจ แต่สำหรับเธอ สถานที่เดียวที่รอต้อนรับเธออยู่ก็คือ...
นรก

ปุษะยะจ้องมองหญิงสาวบรจักรยานยนต์ขนาดเล็กประเภทครอบคร้วด้วยความแปลกใจ เพราะปรกติเขาจะเห็นเธอสวมชุดที่ปกปิดน้อยกว่านี้ ทั้งกางเกงขาสั้นร้าวกับสวมกางเกงใน หรือเสื้อเกาะอก สายเดี่ยวที่อวดเนินเนื้ออันเปล่งปลั่งเต่งตึง ล่อตะเซ่ที่มีให้เกลื่อนสังคมในยุคปัจจุบัน

วันนี้เธอมาในมาดใหม่ เสื้อคอกลมแขนสามส่วนกับกางเกงยีนขาขายาวนั้นถึงจะไม่มิดชิดมาก แต่ก็น่าจะปลอดภัยกว่าชุดที่เธอสวมอยู่ปรกติ

เขาเผยยิ้มกับการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีของเธอเมื่อเธอซีจรรย์ยานยนต์ผ่านมาใกล้ แต่กลับไม่ได้รับการสนองตอบ อาจเพราะเธอไม่เห็นเขา หรือบางที่อาจตั้งใจที่ไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ เลยไม่สนใจสิ่งรอบกายก็ได้ ท่าที่เฉยเมยของเธอทำเอาปุษะยะหุบยิ้มแทบไม่ทันทีเดียว

“หน้าตาน่ารักดีนะ แต่น่าจะสวมหมวกกันน็อกเสียหน่อย”

ชายหนุ่มสะดุ้ง หันไปมองท่านผู้หญิงคณางค์ อัครวรกุล ผู้เป็น

เจ้าของวังวงศ์วิธอันใหญ่โตเฝ้าที่อยู่อันอยู่ด้านหลังนี้เป็นเชิงตาม

“แม่บอกว่า ผู้หญิงคนนั้นหน้าตาน่ารักดี แต่ควรจะสวมหมวกกัน
น็อกเสียหน่อย อุบัติเหตุเกิดได้ทุกเมื่อ”

“อ้อครับ” เขายิ้ม “จริงครับ”

“พระมาแล้ว” คณางค์บอกพร้อมกับมองค้อนเขาที่เอาแต่สนใจสาว
จนลืมพระ

ปุษะหันกลับไปมอง เห็นภิกษุชราเดินมาพร้อมลูกศิษย์วัดที่เดินตัว
เอียงตามมาเพราะข้าวของเพียบหนัก จึงหยิบโถข้าวขึ้นมาเปิดฝายื่นไปใกล้
แม่บุญธรรมของเขา

ท่านผู้หญิงเจ้าของวังใช้ทัพพีสีเงินสลักลวดลายละเอียดยิบตักข้าว
ขาวหอมกรุ่นใส่บาตรจนหมดโถ เพราะเป็นพระรูปสุดท้ายแล้ว จากนั้นก็
หยิบถุงใส่แกงเขียวหวานใ้กว้างลงบนฝาบาตร ตามด้วยขนมใส่ไส้และ
ขวดน้ำดื่มขนาดเล็ก ซึ่งเป็นชุดสุดท้ายแล้วเช่นกัน ก่อนพนมมือรับพรด้วย
ท่วงทำนองอ่อนช้อยสมกับเป็นผู้ดี

เมื่อพระให้พรเสร็จและเดินจากไป คนรับใช้ในบ้านสองคนก็มาช่วย
กันเก็บข้าวของพร้อมกับโตะ ปุษะปล่อยให้เด็ก ๆ จัดการไปแล้วตรงเข้า
ประคองแขนท่านผู้หญิงคณางค์เดินกลับเข้าวัง ระหว่างทางร่มรื่นด้วย
ต้นไม้ใหญ่และเจริญหูเจริญตาด้วยดอกไม้ไม้นานาพรรณที่คนสวนตัดแต่ง
เอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดี

“คิดถึงคุณพานะครับ ถ้าอยู่เมืองไทยคงได้มาใส่บาตรด้วยกันทุกเช้า
เหมือนสมัยก่อน” ปุษะขานคุย

พาขวัญเป็นหลานยายของคณางค์ แต่อายุน้อยกว่าเขาเพียงหนึ่งปี
เท่านั้น ทั้งนี้เพราะเธอเป็นลูกสาวของ ศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ คุณหญิง
พานิดา จิระนันท์ บุตรีของท่านผู้หญิง กับ ศาสตราจารย์ นายแพทย์
เกษมสันต์ จิระนันท์ ส่วนเขาเป็นเพียงเด็กกำพร้าที่ท่านผู้หญิงเก็บมาเลี้ยง
เป็นลูกบุญธรรม แม้จะอายุไล่เลี่ยกัน แต่ตามนิตินัยแล้วถือได้ว่าเป็นหน้าชาย

ของเธอนั่นเอง

“เห็นว่ากำลังจะจบแล้ว อีกไม่นานก็คงกลับมา” คณางค์เอ่ยด้วยสีหน้าปลื้มปริ่ม เพราะพาวชัญเป็นคนเรียนเก่งมาตั้งแต่เด็ก สามารถสอบชิงทุนของกระทรวงการต่างประเทศไปเรียนที่ประเทศออสเตรเลียตั้งแต่อายุ ๑๗ ปี และตอนนี้ก็กำลังเรียนปริญญาโท คณะสังคมศาสตร์ สาขารัฐศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเวียนนาเป็นปีสุดท้ายแล้ว อนาคตน่าจะเป็นนักการทูตที่ดี และเป็นທີ່เชิดหน้าชูตาให้วงศ์ตระกูลได้อย่างแน่นอน

“แล้วเราละ เรื่องเรียนนะ กับเรื่องงานคุณประพฤติเป็นอย่างไรร่างราบรื่นดีไหม หรือหนักไปหรือเปล่า”

“ไม่เลยครับ ถ้ารู้จักแบ่งเวลาก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากอะไรครับ”

คณางค์หันมายิ้มให้เขา “ลูกเป็นอีกคนที่ไม่เคยทำให้แม่ผิดหวัง”

“ขอบคุณครับ” เขายิ้มรับคำชมนั้น “ตอนนี้ผมได้ย้ายไปประจำสำนักงานคุณประพฤติ กทม. ๓ แล้วนะครับ นั่งรถไฟฟ้าไปลงวงเวียนใหญ่ แล้วต่อรถเมล์อีกไม่กี่ป้ายก็ถึง คงไม่ต้องรบกวนรถของแม่ฟ้าอีก”

“รบกวนรบกวนอะไรกัน จอดไว้ก็ขึ้นสลิมนี่เปล่าๆ แม่ไม่ได้ใช้ ปุซซาไปใช้เถอะ”

ปุซซาหัวเราะในลำคอเบาๆ “ข้าราชการอย่างผมขึ้นขับเบนซ์ไปทำงานทุกวัน สงสัยเงินเดือนคงไม่เหลือแน่เลยครับ”

“เมื่อก่อนยังใช้ได้”

“ก็เมื่อก่อนไม่ได้คิดอะไร แถมยังมีเงินเดือนที่แม่ฟ้าให้ทุกเดือนเอาไว้เติมน้ำมันอีกไงครับ แต่ก็หมดทุกเดือน ไม่มีเหลือเก็บเลย” ชายหนุ่มชี้แจง นี่ยังไม่นับรวมที่เขาต้องไปเช่าที่จอดรถนอกพื้นที่ที่ทำงานแล้วเดินเท้าต่อไปยังสำนักงาน เพื่อไม่ให้เจ้านายและเพื่อนๆ ในที่ทำงานหมั่นไล่อีกต่างหากนะ

“ตอนนี้อยากเก็บแล้วหรือไง”

“ครับ” เขาพยักหน้า

“จะสร้างเนื้อสร้างตัวมีครอบครัวหรือไง”

ปุษะหวัเราะ “ยังหรอกรับ”

“มีแฟนหรือยังนะเรา”

“ก็ยังมีอีกแหละครับ” ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ “แค่คิดว่าจะเก็บส่วนหนึ่งไว้เพื่อใช้ยามจำเป็น อีกส่วนก็ว่าจะทยอยซื้อหุ้นบริษัทของวินเอาไว้ ขำนั้นนะ โทร. มารบเจ้าผมทุกวันเลยทำให้ซื้อเก็บไว้บ้าง”

“นั่นเดี๋ยวมแม่จะเพิ่มเงินเดือนให้อีกก็แล้วกัน”

“อย่าดีกว่าครับ ผมไม่อยากรบจน” ปุษะปฏิบัติด้วยความเคารพ “นั่งรอสาธารณะก็สะดวกดี ไม่ไปเพิ่มรถบนถนนให้เป็นปัญหาจราจร แถมช่วยลดมลภาวะ ช่วยลดโลกร้อนได้อีกนะครับ อีกสามสี่ปีรถไฟฟ้าสายสีลมก็จะต่อไปถึงบางหว้าโน้น ยิ่งใกล้ที่ทำงานเข้าไปอีก คราวนี้รถไฟฟ้าเดินอีกหน่อยเดี๋ยวก็นั่งถึง”

เจอเหตุผลยาวเหยียด คคนางค์ก็ส่งค้อนให้ลูกชายบุญธรรมวงใหญ่ “งั้นก็ตามใจ”

ชายหนุ่มยิ้ม นึกขอบคุณความเมตตาของท่านผู้หญิงแห่งวังวงศ์วิธที่มีความกรุณาต่อเขาในทุกๆ เรื่อง ทั้งที่เขาไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของท่านเลย

พ่อของปุษะเสียชีวิตตั้งแต่เขายังอยู่ในครรภ์แม่ ทำให้แม่ของเขาต้องเย็บผ้า ซักผ้า และรีดผ้าหาเงินเลี้ยงดูเขากับแม่สามีมตามลำพัง ภาระของครอบครัวทำให้ท่านเกิดความเครียด กระทั่งแม่สามีมป่วยด้วยโรคไต ทำให้ต้องพอกไตบ่อยครั้ง ท่านจึงหันไปพึ่งยาเสพติด ซึ่งสมัยนั้นเฮโรอีนระบาดหนัก ส่วนยาบ้ายังไม่เป็นที่แพร่หลายและมีโทษหนักเหมือนในปัจจุบัน

เมื่อปุษะอายุได้สามปี แม่ของเขาก็ตัดสินใจเดินทางผิด ด้วยการเป็นคนส่งเฮโรอีนให้เอเยนต์รายใหญ่ เพื่อนำเงินมาเลี้ยงดูเขาและรักษาแม่สามีม รวมทั้งจ่ายดอกเบี้ยยเงินกู้นอกระบบที่ทบต้นทบดอกเสียจนมากมาย

เหมือนกับเชื้อราที่แพร่ไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะถูกตำรวจจับขณะส่งเฮโรอีนจำนวน ๕๐ กรัมในที่สุด

หลังจากต่อสู้คดีนานถึงสามปี แม่ของเขาจึงถูกศาลฎีกาพิพากษายืนตามศาลชั้นต้น คือลงโทษจำคุกตลอดชีวิต และปรับเป็นเงินห้าแสนบาท แต่เนื่องจากแม่ของเขาได้รับสารภาพ ศาลจึงลดโทษให้เหลือจำคุกยี่สิบห้าปีและปรับเป็นเงินสองแสนห้าหมื่นบาท แต่แม่ของเขายังไม่มีเงินจ่ายค่าปรับ จึงต้องจำคุกแทนในอัตราสองร้อยบาทต่อวัน เท่ากับท่านต้องโทษจำคุกถึงยี่สิบแปดปีกับอีกหนึ่งร้อยห้าสิบห้าวัน

นับแต่วันนั้นปุษะจึงกลายเป็นเด็กกำพร้าโดยสมบูรณ์ เพราะยาซึ่งเจ็บแสบๆ แดงๆ มาตลอดก็เสียชีวิตลงในเวลาไล่เลี่ยกัน เนื่องจากไม่ได้รับการรักษาอย่างถูกต้อง เขาจึงถูกส่งเข้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ก่อนจะหนีออกมาแล้วใช้ชีวิตเร่ร่อนริมถนนอยู่หลายวัน จนกระทั่งไปเห็นเหตุการณ์ที่มามีวิน ลูกบุญธรรมของคณางค์อีกคนซึ่งมีอายุพอๆ กับเขา ถูกคนกลุ่มหนึ่งจะจับตัวขึ้นรถตู้

ปุษะตรงเข้าขวางพร้อมกับร้องตะโกนโหวกเหวกให้คนช่วย คนร้ายเห็นท่าไม่ดี เพราะมีเด็กๆ จากวังวงค์วิริสซึ่งมีรั้วติดกับบ้านของมามีวินออกมาเห็นเข้าแล้วร้องโวยวาย คนร้ายจึงจับเขาไปพร้อมๆ กับมามีวินด้วย

คนพวกนั้นจับเขากับมามีวินไปไว้ในโกดังร้างแห่งหนึ่ง แล้วซ้อมและทรมานมามีวินอย่างไร้ความปราณีราวกับไม่ใช่คน แม้แต่เด็กหกขวบไม่มีทางสู้ก็ยังสามารถได้ลง ส่วนเขาก็โดนลูกหลงด้วย เล่นเอาเจ็บแทบรากเลือดเหมือนกัน

ปุษะเห็นท่าไม่ดี จึงแก้มือสลับและใช้จิ้งหะที่พวกนั้นผลอหลบหนีออกมาได้ เขารีบไปแจ้งให้คนที่บ้านของมามีวินทราบ แต่ไม่มีใครเชื่อเขา กระทั่งเศรษฐีฉวีวัฒน์ เวหา และพาชวีญ ซึ่งเป็นลูกชายบุญธรรมและหลานสาวของคณางค์ช่วยยืนยันว่าเห็นทั้งเขาและมามีวินโดนคนกลุ่มหนึ่งจับตัวขึ้นรถตู้จากหน้าบ้านไปจริงๆ แม่ของมามีวินซึ่งเดิมที่ไม่ลงรอยกับคนในวัง

วงศ์วิรสักเท่าไรจึงตัดสินใจบอกเรื่องนี้กับตำรวจ จนช่วยมาวินออกมาได้

หลังออกมาจากขุมนรก มาวินต้องนอนโรงพยาบาลหลายวันจากอาการเจ็บป่วยทั้งทางร่างกายและจิตใจ ปู่ชะเยเองไม่รู้จะไปไหน และรู้สึกห่วงมาวินอย่างไม่รู้ตัว การร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาอย่างสาหัสทำให้ทั้งคู่ผูกพันกันมาก และความสัมพันธ์นี้ก็ยิ่งส่งผลมาถึงปัจจุบัน เขากับมาวินเหมือนเป็นคู่หูที่ไม่ค่อยได้ห่างกันนัก บางครั้งมาวินก็จะหนีออกจากบ้านตัวเองมุดรั้วมานอนเตียงเขาในวังวงศ์วิรส และเขาก็ยังเป็นอีกคนนอกจากคณางค์ที่สามารถการาบและปลอบประโลมจิตใจมาวินให้ทุเลาจากภาวะความผิดปกติทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นหลังพบเหตุการณ์ความรุนแรง (Post-traumatic Stress Disorder : PTSD) ได้อีกด้วย

เมื่อคณางค์พาลูกชายบุญธรรมทั้งสองกับหลานสาวมาเยี่ยมมาวินที่โรงพยาบาล แล้วพบปู่ชะเยนั่งกอดเขาเจ้าจุกอยู่หน้าห้อง จึงเข้ามาพูดคุยสอบถามที่มาที่ไป เด็กชายเล่าความจริงทุกอย่างให้ฟัง ท่านผู้หญิงแห่งวังวงศ์วิรสฟังแล้วสงสาร จึงรับมาเลี้ยงดูเป็นลูกบุญธรรมอีกคน หลังจากรับเศรษฐีวัฒน์ ลูกชายของคนรับใช้ในบ้านผู้ล่วงลับ และเวหาซึ่งถูกแม่ใจร้ายทิ้งในถังขยะตั้งแต่แบเบาะ มาเลี้ยงสองคนแล้ว

ปู่ชะเยเปลี่ยนนามสกุลใหม่เป็น ‘อัศววัฒน์’ เหมือนเศรษฐีวัฒน์และเวหา ซึ่งเป็นนามสกุลที่ท่านผู้หญิงตั้งขึ้นมาใหม่ เนื่องจากนามสกุลอัศวรกุลที่ท่านใช้อยู่นั้นเป็นของสามีผู้ล่วงลับ หากจะนำมาตั้งให้ลูกๆ บุญธรรมต้องไปให้เจ้าของชื่อสกุลหรือผู้สืบสันดานของเจ้าของชื่อสกุลในลำดับที่ใกล้ชิดที่สุดเป็นผู้รับรองตามกฎหมาย ซึ่งท่านก็เกรงว่าญาติพี่น้องฝ่ายสามีจะไม่เห็นด้วย เพราะเป็นตระกูลใหญ่ ทรัพย์สินก็มากมี จึงตัดปัญหาไป ส่วนวงศ์วิรสซึ่งเป็นสกุลเดิมของท่านนั้นเป็นนามสกุลพระราชทาน และท่านคืนยศคืนสกุล เปลี่ยนมาใช้นามสกุลของสามีนานมาแล้ว แม้จะยังมีสิทธิ์เป็นเจ้าของวังวงศ์วิรสตามพินัยกรรมของพระบิดาก็ตาม ก็ไม่ควรที่จะนำมาใช้เป็นชื่อสกุล

หลังมาวินออกจากโรงพยาบาล แม้อาการทางกายของเขาจะดีขึ้น แต่จิตใจกลับบอบช้ำหนัก ทำให้กินไม่ได้นอนไม่หลับ มีอาการผวาร้องไห้ตลอดเวลา จนกระทั่งวิ่งเตลิดออกจากบ้านมาถึงวังวงศ์วิริสแล้วพบกับอ้อมกอดของคณางค์และการปลอบประโลมของปุษยะ เด็กชายจึงค่อยดีขึ้น ท้ายที่สุดมาวินจึงกลายมาเป็นสมาชิกของวังอันแสนอบอุ่นแห่งนี้ และกลายมาเป็นเสมือนลูกบุญธรรมของท่านผู้หญิงอีกคน

เสียงโทรศัพท์มือถือดังปุษยะออกจากความทรงจำเก่าๆ เขาประคองแม่บุญธรรมให้นั่งลงบนเก้าอี้ยาวหน้าสบายกลางห้องรับแขก ก่อนจะดึงโทรศัพท์จากกระเป๋าทางเกงมาดรับ

“ครับ พี่วัฒน์”

“วันนี้ไปไหนหรือเปล่า” เศรษฐวัฒน์ ร้อยตำรวจโทอนาคตไกลของกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติดถามเสียงเข้ม

“เปล่าครับ วันนี้วันอาทิตย์”

“เออวะ”

“ทำงานจนลืมนวันลืมนคืนหรือไงครับพี่” ปุษยะแซ่

“ก็พวกค้ายามันไม่หยุดทำงานนี่หว่า ทำไงได้วะ” นายตำรวจหนุ่มมุ่นอุบ ก่อนจะวกกลับเข้าเรื่อง “ไม่ไปไหนก็ดีแล้ว สายๆ มารับฉันหน่อยสิ”

“อ้าว ทำไมละครับ”

“เมื่อคืนเอรถไปอัดกับต้นไม้ตอนไล่ล่าไอ้พวกค้ายานะ ตอนนี่ช่างลากไปอยู่แล้ว คงไม่มีรถใช้หลายวัน เซ็งชะมัด”

“อ้อ ได้ครับ”

“ขอบใจมาก เตี่ยวเลี้ยงข้าวแกงข้าง ป.ส.”

“โอ้โฮ เป็นลาภปากเสียจริงๆ” เขาหัวเราะ

เศรษฐวัฒน์หัวเราะตาม “ฉันไปทำงานก่อนนะ ไว้เจอกัน”

“ครับพี่” ปุษยะตอบ ก่อนจะวางสายแล้วเก็บโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋าทางเกงตามเดิม

เมทินีหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋าทางเกง หลังจากมาถึงหน้าบ้านหลังหนึ่งในหมู่บ้านที่ปลูกติดกันเป็นพืดแถวถนนเอกชัย หญิงสาวกดหมายเลขของเบ๊ยกแล้วยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหูโดยไม่ดับเครื่องยนต์

“มาถึงแล้ว” เธอพูดเสียงหัวนๆ

“เข้ามาดิ” ปลายสายตอบรับ

“กูไม่โง่หรือก เข้าไปมึงก็ปล้ำกูดิ”

“โอ้อ๊า” เบ๊ยกสวนกลับทันควัน “แขนกูตั้งอยู่ทุกวันนี่ก็ไม่ใช่เพราะจะปล้ำมึงหรือ มึงคิดว่ากูไม่เซ็ดหรือไง แพนมึงอะดูอย่างกะหมา”

“กูไม่เข้าไป มึงอะออกมาเอา”

“หน้าบ้านมันประเจิดประเจ้อ มึงอยากโดนพ่อมึงชิวหรือไง”

ชายหนุ่มอ้ำงำตำรว ซึ่งก็ได้ผล มันทำให้เธออดระแวงไม่ได้ จึงกวาดมองไปรอบๆ อย่างระมัดระวัง

แม้จะเสียบเสียบ แต่ก็ก็เป็นความเสียบที่น่าสะพรึงไม่น้อย ไม่แน่ว่าอาจมีตำรวซุ่มอยู่แถวนี้ก็ได้ ความหวาดกลัวทำให้เพียงเห็นใบไม้ไหวจากแรงลมก็อดนึกไปไม่ได้ว่า อาจเป็นพวกสายสืบมาลั้งเหตุการณ์อยู่แถวนี้

“เออ” เธอตอบลุ่นๆ ก่อนจะวางสายแล้วเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋าทางเกง หญิงสาวดับเครื่องยนต์แล้วเหยียบขาตั้งจักรยานยนต์ลง จากนั้นก็ผลักรประตูรั้วเหล็กสนิมเขรอะเข้าไป

เสียงบานพับรั้วเหล็กดังเอี้ยดอ้าตาวกับจะร้องเตือนไม่ให้เธอเข้าไป เสียงเตือนของแม่ย้อนกลับมาในความคิดอีกครั้ง หญิงสาวมองไปรอบๆ อย่างอดระแวงไม่ได้

หน้าบ้านของเบ๊ยกเป็นที่จอดรถแคบๆ พอจะจอดได้เพียงคันเดียว แต่ตอนนั้นก็กลับระเกะระกะไปด้วยข้าวของที่เรียกได้ว่าเป็นเศษขยะก็ไม่ปาน มุมหนึ่งมีเครื่องออกกำลังกายเก่าๆ ที่บัดนี้แปรสภาพเป็นที่ตากทางเกงในไปเสียแล้ว

เมทินีเหยียดปากอย่างขยะแขง แล้วเดินไปเคาะประตูไม้บานเก่า

ไม่นานชายหนุ่มรูปร่างผอมเกร็งก็เปิดประตูออกมา แขนซ้ายของเขาเข้า
เฟือกไว้ มีรอยปากกาแดงดำเประโไปหมด

“วันนี้แต่งตัวเรียบร้อยจังนะ” เบี้ยกัทักพร้อมรอยยิ้มแปลกๆ

“พูดมาก เอาเงินมา”

“เข้ามาก่อนดิ”

ชายหนุ่มเหลียวซ้ายแลขวาอย่างระแวดระวัง พลอยทำให้เธอวิตก
จริตไปด้วย เมื่อเขาถอยเข้าไปในบ้าน เธอจึงรีบวิ่งพรวดเข้าไป แล้วทรุด
ตัวลงนั่งที่พื้นกลางบ้านพร้อมกับปาดเหงื่อ พอหายตื่นตื่นแล้ว หญิงสาวก็
เปิดกระเป๋า หยิบถุงสีน้ำเงินคล้ายถุงยาออกมาสองถุงแล้ววางไว้ตรงหน้า

ถุงใส่ยาบ้านนี้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เพราะผู้ผลิตต้องการให้สีเข้มของ
ถุงพรางสียาบ้าที่อยู่ภายใน เป็นถุงยาที่หาซื้อไม่ได้ตามท้องตลาด ผู้ผลิตจะ
สั่งผลิตขึ้นมาเป็นกรณีพิเศษ ในหนึ่งถุงมียาบ้าสองร้อยเม็ด เรียกเป็นหนึ่ง
คอก ลีบคอกเป็นหนึ่งมัด พันด้วยกระดาษสีน้ำตาลและติดสกอตซ์เทปใส
เพื่อป้องกันน้ำ

“สองคอก ตามที่สั่ง” เมทินีบอก

เบี้ยกหยิบไปตรวจสอบว่าได้ยาครบสี่ร้อยเม็ดตามที่สั่งไหม ก่อนจะ
พยักหน้าแล้วเดินไปหยิบเงินซึ่งม้วนจนแน่นแล้วมัดเป็นก้อนๆ จากลิ้นชัก
โต๊ะมายืนให้

เมทินีรีบฉวยเงินก้อนนั้นมาใส่กระเป๋าแล้วลุกพรวดพราดขึ้น “ไปละ”

“ไม่ส่งนะ” เบี้ยกบอก

หญิงสาวแบกกระเป๋าขึ้นสะพานยาแล้วเดินไปที่ประตู แต่ยังไม่ทัน
เอื้อมมือไปจับลูกบิด ประตูก็เปิดออกเสียก่อน จากนั้นก็มีชายร่างใหญ่สอง
คนเดินเข้ามา ทั้งคู่ห้อยซองหนังสีดำที่มีตราสัญลักษณ์ของกองบัญชาการ
ตำรวจปราบปรามยาเสพติดที่คอ

๒

เมทีนี่ตัวแข็งที่อดด้วยความตกตะลึง รู้สึกว่าตัวเย็นเฉียบขึ้นมา
จับปล้น บรรยากาศรอบกายเหมือนความรู้สึกในฝันเมื่อเช้า ตัวแข็งที่
แต่ขณะเดียวกันแข่งขาก็เริ่มอ่อนจนไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้

ทว่าเมื่อเธอทำอะไรจะล้มลงก็มีท่อนแขนแข็งแกร่งคู่อึ่งมาช่วยพยุง
เธอจากด้านหลัง เมื่อเมทีนี่หันไปก็พบว่าเขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อมาก
แต่ตาดูอย่างกับเสือ เบื้องหลังแวดล้อมด้วยชายฉกรรจ์สามสี่คนซึ่งไม่รู้โผล่
มาจากไหนเต็มไปหมด

“ไหวไหม” หนุ่มหน้าหล่อถามเสียงนุ่ม

เธอพยักหน้าหงิกๆ โดยอัตโนมัติ ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาถามถึงอะไร
สมองมีนงง เบลอไปหมด

“ผม ร้อยตำรวจโท เศรษฐวัฒน์ อัครวัฒน์ เป็นเจ้าหน้าที่ บช.ปส.
นะ” เขาเอ่ยเสียงนุ่มคล้ายจะปลอบประโลมเธอ ก่อนจะยกซองหนังสือดำที่มี
ตราสัญลักษณ์ให้ดูเป็นการยืนยัน

“คะ” เสียงของเมทีนี่แปร่งพร่า รู้สึกคอแข็งขึ้นมาในบัดดล

“เฮ้ย! ใ้เอี้ยก ไหนบอกว่าเป็นผู้ชายโงะ” ร้อยตำรวจโทหนุ่มหันไป
ร้องถาม

เมทีนหันไปมองคนทรยศด้วยแวตาท่าขุ่นเคือง ตอนนีหากลสายตาเธอ
เป็นคมมิด มันคงบาดเนือร่างพอมกะหรงของเอี้ยกขาดเป็นวินๆ แล้ว
แน่ๆ

“ไม่รู้สิรับคุณตำรวจ ทุกที่มันก็มาเอง” เอี้ยกตอบก่อนจะก้มหน้า
หดหัวเมื่อปะทะกับสายตาของเมทีน

“ไม่ต้องมองเขา ไม่ต้องแค้นเขา” เศรษฐวิวัฒน์หันมาเอ่ยเสียงเข้มกับ
เธอ “เรานะ วันนี้มาทำอะไร”

“อะ...เอายะ...ยามาส่งค่ะ”

“เป็นเด็กเป็นเล็กกริ่งยา ใครใช้มาหือ”

เมทีนชะงัก นึกถึงคำเตือนของเผด็จก่อนออกจากห้องเมื่อเช้าขึ้นมา
...ถ้าถูกจับ อย่าซัดทอดมาถึงพี่เด็ดขาดนะ เพราะพี่เป็นคนเดียวที่
วิ่งเต้นช่วยเธอออกมาได้ ไม่งั้นก็มีหวังเข้าคุกทั้งคู่...

“ว่าไงน้อง ตอบหมวดสิ” เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกคนซึ่งยืนอยู่ข้างๆ เจ้าหน้าที่
ที่กำลังถือกล้องเพื่อบันทึกภาพเคลื่อนไหวเป็นหลักฐานถามย้ำเสียงดู
หลังจากเห็นเธอหนีไปนาน

“ใจเย็นๆ เว้ยตรัย น้องยังเด็กอยู่” เศรษฐวิวัฒน์งยหน้าเอ่ยกับนาย
ตำรวจคนนั้น ก่อนจะก้มลงมองเธออีกครั้ง “นั่งก่อนไหม ให้สงบสติอารมณ์
ห้านาที”

ไม่ทันที่เธอจะตอบ เขาก็พุงเธอไปนั่งบนพื้นซึ่งเธอเพิ่งจะลุกมา แล้ว
ทรุดตัวลงนั่งยองๆ ข้างหน้า จ้องมองเธออยู่ครู่ใหญ่ ใบหน้าคมคายนั้น
เข้มจัด หากเป็นเวลาปกติ เธออาจหลงรักเขาเลยก็ได้

“ไปรับยามาจากไหน” เขาถามอีกครั้งหลังจากผ่อนคลายให้ครู่หนึ่ง

“มะ...ไม่รู้ค่ะ”

“ไม่รู้?” นายตำรวจหนุ่มทวนคำ “ไม่รู้แล้วยามาได้ยังไง”

“ระ...รับมาอีกทีค่ะ”

ร้อยตำรวจโทหนุ่มถอนใจ จากนั้นก็ถามเธออีกหลายคำถาม แต่คำถามเหล่านั้นกลับไม่เข้าหูเธอเลยสักนิด เมทินีได้แต่ส่ายหน้าแทนคำตอบ ไม่รับรู้รับฟังอะไรทั้งสิ้น เพราะตอนนี้ความหวังเดียวของเธอคือเผด็จ เธอจะทำให้เขาเดือดร้อนไม่ได้ เพราะเขาบอกว่าสามารถวิ่งเต้นช่วยเธอได้ และที่สำคัญเธอรักเขา ไม่อยากให้เขาเดือดร้อน

ยามที่เธอมีปัญหาก็มีเพียงเผด็จเท่านั้นที่ปลอบโยนเธอได้ เธอไม่มีใครอีกแล้วในโลกนี้ ทั้งแม่ที่ทอดทิ้งเธอไป ทั้งพ่อที่ไม่รักเธอและพยายามผลักไสไล่ส่งเธอตลอดเวลา

‘แกออกไปจากบ้านฉันเลยนะ’

คำพูดของพ่อตอกย้ำบาดแผลในใจว่าไม่มีใครในโลกนี้ต้องการเธอ หลังจากแม่ทิ้งเธอไปเป็นคนแรก ยกเว้นเผด็จคนเดียวเท่านั้นที่คอยเอาใจใส่ดูแลเธอเป็นอย่างดี

“ในนี้มีอะไร” เศรษฐวัฒน์ถามเสียงเข้มพร้อมกับตบกระเป่าซึ่งอยู่บนหลังเธอแรงๆ ทำให้เธอสะดุ้งเฮือกและหลุดออกจากภวังค์

“มีเงินค่ะ”

“เงินค่าอะไร”

“ค่ายาบ้าค่ะ” เธอตอบ

“เอาออกมาดูซิ” เขาบอกโดยไม่แตะต้องทั้งเธอและกระเป่า ทั้งที่ความจริงเขาจะกระซอกมันไปค้นเองก็ได้

เมทินีจำต้องปลดกระเป่าจากบ่า ดึงม้วนเงินออกมาวางเรียงกันบนพื้นพร้อมกับน้ำตาที่ร่วงผล็อย

“เท่าไร”

“หกหมื่นค่ะ” เมทินีตอบเสียงสั่น ตอนนี้อย่าพว้าเลือนมองไม่เห็นอนาคตตัวเองเสียแล้ว

“หกหมื่นก็เม็ด” เศรษฐวัฒน์ถามด้วยน้ำเสียงอ่อนลง ขณะที่ลูกลှน่อง

ถ่ายภาพเคลื่อนไหวบันทึกเหตุการณ์ตลอดเวลา

“ละ...สิ ร้อยละ” หญิงสาวถอนสะอื้น

“เมื่อไหร่ร้อยห้าสิบลေး” ร้อยตำรวจโทหนุ่มคำนวณอย่างรวดเร็ว “รับมาเท่าไร”

หญิงสาวส่ายหน้าแทนคำตอบ เธอไม่รู้จริงๆ ว่าต้นทุนเท่าไร เผด็จไม่เคยบอกเธอเรื่องนี้ บอกแต่ว่าตอนนี้เขาขายอยู่ที่เมื่อไหร่ร้อยห้าสิบบาท แต่สำหรับเธอแล้วเขาไม่คิดเงิน

เศรษฐวิวัฒน์ถามเธออีกหลายคำถาม เธอได้แต่ส่ายหน้าทำเดี๋ยวนำเอานายตำรวจหนุ่มถึงกับถอนใจ ก่อนจะหันไปตะโกนโหวกเหวกใส่เมียกชายหนุ่มจึงหยิบยาบ้ามาวางไว้ข้างๆ กองเงิน ขณะที่ตำรวจบันทึกภาพเคลื่อนไหวไว้ตลอดเวลา

“จำหน้าถ่ายภาพหนึ่งไว้ด้วยนะ ส่วนจำใบหน้าเอาเบงก็ออกมาตรวจสอบ” ผู้หมวดหนุ่มสั่งการ

ตำรวจรูปร่างท้วมได้ยินจึงรีบทำตามคำสั่ง โดยแกะมัดเงินออกมาเรียงเป็นแถวๆ ให้เห็นหมายเลขและหมวดหมู่บนธนบัตรแต่ละใบ จากนั้นก็ไล่เลียงถามเธอว่าเลขและหมวดหมู่เหล่านั้นถูกต้องกับที่บันทึกไว้ไหมจนครบทุกใบ สุดท้ายก็ถ่ายรูปเธอขณะนั่งขึ้นไปข้างกลางทั้งหมด โดยมีตำรวจเป็นฉากหลัง

เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการในที่เกิดเหตุแล้ว จำหน้าและจำใบหน้าก็นำตัวเมียขึ้นไปขึ้นรถตำรวจ ส่วนร้อยตำรวจโทเศรษฐวิวัฒน์และนายตำรวจอีกคนที่ชื่อตรัยก็พาเธอออกจากบ้านซอมซ่อไปขึ้นรถตำรวจอีกคัน ท่ามกลางสายตาของไทยมุงมากมายซึ่งไม่รู้ว่ามีมาจากไหนรวดเร็วหนัก เพราะเมื่อครู่นี้ยังเสียบเสียบเป็นป่าช้าอยู่เลย

เมทินีสะอื้นเฮือกเมื่อประตูรถปิด รู้สึกเหมือนนิสรภาพถูกพรากออกไปแล้ว เมื่อรถเคลื่อนตัวออกจากหน้าบ้านของเมียก จิตใจของเธอก็หม่นหมองดำดิ่งลงสู่ห้วงเหวดดำมืด

ปุษะขันธ์บรตออกจากคฤหาสน์สวยงามใจกลางเมืองกรุงสู่กองบัญชาการ ตำรวจปราบปรามยาเสพติดอย่างอารมณ์ดี หลังจากพาขวัญ หลานสาว บุญธรรมของเข้ไทร. มาบอกว่าจะกลับเมืองไทยช่วงปิดภาคเรียน

พาขวัญเป็นลูกสาวคนเดียวของคุณหญิงพานิดา บุตรีของท่านผู้หญิง คณางค์ ด้วยความที่เป็นตระกูลเก่าแก่ เธอจึงมีใบหน้าสวยหวานแบบไทยๆ และมีบุคลิกนิ่งสง่าสมชาติตระกูล ทำให้ลูกๆ บุญธรรมของท่านผู้หญิงตั้ง ฉายาด้วยความรักและเทิดทูนว่าเป็นเจ้าหญิงแห่งวังวงศ์วิริส

แต่ในความรักและเทิดทูนฉันน้ำหลานนั้น เมื่อดำดิ่งลึกลงไปในหัวใจ ของปุษะขันธ์แล้ว ยังมีความรักอีกรูปแบบหนึ่งแฝงอยู่ด้วย เป็นความรักฉัน หนุ่มสาวที่ทำให้เขาเผลอคิดไปหลายครั้งว่านอกจากพาขวัญ คงไม่มีใคร อีกรัแล้วที่จะมาเป็นเจ้าสาวของเขาได้

ทว่าปุษะขันธ์ก็ต้องกดความรู้สึกนั้นเอาไว้ให้ลึกสุดใจ และยังคงกลบ ฝังไม่ให้ใครเห็นอย่างมิดชิดด้วย เพราะชาติกำเนิดของเขากับหลานสาวคน นี้ช่างแตกต่างกันลิบลับราวแผ่นฟ้ากว้างกับห้วงเหวลึก แม้เขาจะถึบตัวเอง เท่าไร ก็คงไม่มีวันทะยานขึ้นไปแตะแม่แต่เพียงปลายเท้าได้อย่างแน่นอน

ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ ความรู้สึกอึดอ้อมเมื่อ ลักครู่ก็เหมือนถูกลมพัดพาให้หายไปอย่างรวดเร็ว

เพราะถึงเขาจะทะยานขึ้นไปได้ด้วยใบปริญญาเกียรตินิยมจากคณะ นิติศาสตร์ในอดีต หรือตำแหน่งผู้พิพากษาที่มุ่งหวังจะเป็นในอนาคต คุณ หญิงพานิดาก็คงไม่พอใจอยู่ดีหากเขาจะเสนอตัวเป็นลูกเขย เนื่องจากทุกวันนี้ ท่านก็พยายามกดเข้กับพี่ๆ ให้รำลึกถึงชาติกำเนิดอยู่เนืองๆ ด้วยคำพูด แบบผู้ดีที่สะท้านลึกเข้าไปในจิตใจเด็กกำพร้าอย่างเขาได้อย่างเจ็บแสบ

เมื่อไปถึงกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด ปุษะขันธ์เดินไป หาพี่ชายบุญธรรมที่โต๊ะทำงาน ทว่าไม่พบ เขาจึงมองไปรอบๆ ซ้ำๆ เพราะ เศรษฐพัฒน์เป็นคนที่ค่อนข้างมีบุคลิกโดดเด่นกว่าใคร น่าจะมองหาได้ไม่ยาก แต่สายตาไปสะดุดกับคนที่ม่เอกลักษณ์อีกคนเสียก่อน

“จำหมา” เขาร้องเรียก

ชายวัยกลางคนหันมายิ้มให้เขาแล้วเดินเข้ามาหา “คุณปู่ มารับ หมวดวิวัฒน์หรือครับ”

“ใช่ครับ ตอนนี้อยู่ไหนล่ะครับ”

“อยู่ในห้องสอบปากคำกับหมวดตรัยครับ” จำหมาหมายถึงร้อย ตำรวจโทตรัยคุณ เพื่อนสนิทของเศรษฐวิวัฒน์

“อ้าว หน้าที่สอบปากคำไม่ใช่ของฝ่ายสอบสวนหรือครับ” เขาถาม

“อ้อ แ่เข้าไปสังเกตการณ์ในห้องกระจกข้างๆ นะครับ แกกำลังตาม สืบเรื่องเครือข่ายยาเสพติดรายใหญ่อยู่นะครับ” จำลิปตำรวจตอบ “คุณปู่ จะให้ผมไปตามไหมครับ”

“ไม่ต้องหรอกครับ พี่วัฒน์กำลังทำงาน ผมไม่อยากกวน” ชายหนุ่ม โบกมือ

“งั้นไปนั่งรอหน้าห้องสอบสวนดีกว่าครับ ตรงนี้ยุ่งวายเกิน” จำหมา ลากเสียงสูง ก่อนจะหันไปหาชายร่างท้วมอีกคน “เฮ้ย จำโห่ง ขอกาแฟให้ คุณปู่หน่อยเว้ย”

เมื่อนายตำรวจร่างท้วมพยักหน้า จำหมาจึงหันมามายิ้มให้เขา แล้ว เดินเข้าไปยังโถงทางเดินหน้าห้องสอบสวน ลักพักจำโห่งก็เดินมาพร้อมถ้วย กระดาษที่บรรจุกาแฟหอมกรุ่น

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มรับมาด้วยอาการนอนน้อมแล้วจิบเล็กน้อย

แต่แล้วเขาก็ต้องชะงักเมื่อประตูห้องสอบสวนเปิดออก ปู่ยะถึงกับ ตะลึงอ้าปากค้างเมื่อเห็นเจ้าหน้าที่สอบสวนออกมาจากห้องพร้อมกับหญิง สาวที่เพิ่งขึ้นจักรยานยนต์ผ่านหน้าเขาหน้าวังวงศ์วิธเมื่อเช้านี้

“อ้าว ปู่” เสียงเรียกจากเศรษฐวิวัฒน์ดังมาจากประตูห้องข้างๆ

แต่มันไม่เข้าหูเขา ดวงตาของปู่ยะยังคงจับจ้องที่หญิงสาวคนนั้น วินาทีที่พี่ชายบุญธรรมเรียกเขา เธอเงยหน้าขึ้นมาแล้วสบตาเขาชั่ววินาทีหนึ่ง แ่ควินาทีเดียวจริงๆ แต่มันกลับเหมือนเนิ่นนานชั่วกับชั่วกัลป์ นาน

พอที่จะทำให้เขารู้สึกได้ถึงความเศร้าและความกลัวที่เต็มเปี่ยมอยู่ในหัวใจขนาดเท่ากำปั้นเล็กๆ ของเธอได้เป็นอย่างดี

ฝ่ามือของเศรษฐีฉวัดตบลงมาบนหน้าเขา ขณะเดียวกันกับที่หญิงสาวคนนั้นเบือนหน้าไปตามเสียงเรงเร้าของเจ้าหน้าที่สืบสวน ปุษยะยังคงทอดสายตามองเธอจนกระทั่งหายลับไป

“เป็นอะไรวะ วิญญาณฤๅเข้าสิงอีกหรือไง” ร้อยตำรวจโทหนุ่มเย้า

“น้องคนนั้นโดนข้อหาอะไรครับพี่วัฒน์” เขาย้อนถามอย่างไม่สนใจ

จะตอบ

“มียาเสพติดในครอบครองเอาไว้เพื่อจำหน่าย”

“จริงหรือครับ” ปุษยะหันไปมองจุดที่เห็นเธอครั้งสุดท้าย แม้เธอจะไม่อยู่ตรงนั้นแล้วก็ตาม

“ทำไม เห็นอะไรอีกหรือไง นายนี้มันจริงๆ เลย”

“ไม่รู้สิครับพี่วัฒน์” เขายกไหล่ “แต่ผมรู้สึกว่าเขาไม่ใช่คนเลวขนาดนั้น”

“ได้นายยืนยันแบบนี้ จันก็คิดว่ามันเป็นแค่เพะจริงๆ นั่นแหละ”

“ยังงัยหรือครับ” ชายหนุ่มหันมองพี่ชายด้วยความแปลกใจ

“อ้าว ก็นายเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก มองคนออกเสมอ แค่อับตานายก็รู้แล้วว่าใครเป็นคนดีหรือคนเลว”

นั่นเป็นเรื่องจริง ปุษยะเองก็ไม่ว่าจะรู้ก็ได้ความสามารถพิเศษนี้มาจากไหน เขาเคยวิเคราะห์หลายครั้งแล้วก็พบว่ามียาหลายเหตุผล ทั้งเรื่องที่ดินคนร้ายพาดพิงระด้วยไม้หน้าสามตอนที่โดนจับไปพร้อมมาวิน หรือเรื่องที่ต้องไปพบจิตแพทย์เป็นเพื่อนมาวินบ่อยๆ และเห็นการสะกดจิตบำบัดที่ทำให้เขารู้สึกโหวงๆ อยู่บ่อยครั้ง หรือแม้กระทั่งการนั่งสมาธิกำหนดจิตตัวเองทุกวันหลังจากคคนางค์พาไปเข้าวัดบ่อยๆ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้บรรลุอยู่ดีว่ามันเกิดขึ้นเพราะอะไร ทำไมเขาสามารถมองและจับปฏิกิริยาของคนได้ถูกต้องเสมอ จนกระทั่งพ่อของมาวินวางใจให้เขาสนิทสนมกับลูกชายได้

เพราะเขาจะรู้ได้ทันทีว่าคนไหนคิดร้ายกับพี่ชายบุญธรรม

แต่ที่เขาอยากรู้ตอนนี้ไม่ใช่เรื่องนั้น

“ไม่ใช่สิพี่ เรื่องผู้หญิงคนนั้นนะ”

“ทำไมสนใจนักวะ เด็กสก็อ้อยใจแตกแบบนี้”

“ก็แค่อยากรู้อะครับ”

เศรษฐวัฒน์ทำปากเบี้ยว แม้ใบหน้าจะบุดเบี้ยวก็ยังคงหล่อเหลา “ฉันคิดว่าเมื่อนั้นคงถูกหลอกให้มาส่งยาแทนนะ ความจริงสายรายงานว่าเป็นผู้ชายอีกคน แต่ถามเท่าไรเจ้าหล่อนก็ไม่ยอมเปิดปากซัดทอด ผู้ต้องหาอีกคนก็รู้แค่ว่ามันชื่อไอ้เต็ง เป็นแฟนหล่อน แต่ไม่รู้ว่าเป็นใครอยู่ที่ไหน”

“ไอ้เต็งนี่เสป” ร้อยตำรวจโทตรัยคุณ กลุ่มของเศรษฐวัฒน์เสริมขึ้น “สายรายงานมาว่ามันเป็นเอเยนต์ยารายย่อยของไอ้วิคัล เอเยนต์ยาภาคกลางรายใหญ่ของไอ้จะยอบ ไอ้เต็งมันจะคอยส่งยาให้พวกนักศึกษา แล้วก็พวกเด็กแว้นเด็กสก็อ้อย ฉันกับวัฒน์กำลังตามสืบให้ถึงหัวหน้าใหญ่มัน ก็เลยต้องเข้าไปฟังสอบสวนเมื่อกี้ด้วย”

“หัวหน้าใหญ่... จะยอบอะไรนี่หรือครับ”

“ฉันคิดว่ามีใหญ่กว่านั้นนะ” เศรษฐวัฒน์ตอบ “แต่ก็ยังไม่แน่ใจว่าเป็นใคร ยังสืบไม่ถึง จับพวกรายย่อยได้ก็โดนตัดตอนเสียหายหมด แต่ยังไงก็ต้องสืบให้รู้ให้ได้”

ปุษะะถอนใจ “ผู้หญิงตกเป็นเหยื่ออีกแล้ว”

“นายนี่ใจอ่อนอยู่เรื่อย” เศรษฐวัฒน์ตบไหล่เขาเรียกสติ “พูดเรื่องนี้แล้วเครียด ไปกินข้าวกันดีกว่า หิวจะแย่”

“เฮ้ย แต่ฉันต้องขอตัวก่อนวะ ต้องไปรับน้องสาว” ตรัยคุณบอก

“เออ แล้วเจอกัน” เศรษฐวัฒน์พยักหน้า เมื่อเพื่อนสนิกลับตาไปแล้วก็หันมาตบไหล่ปุษะะ “งั้นเราไปกินข้าวกันดีกว่า ไอ้น้องชาย เตียวฉันเลี้ยงเอง”

“เลี้ยงผมด้วยปะครับหมวด” จำหม่าแทรกขึ้นก่อนจะฉีกยิ้ม ส่วน

จำโน้ตซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ก็พลอยทำตาปริบๆ หัวงจะได่กินพรีด้วยกันทั้งคู่
เศรษฐีฉ้วนหันไปหลิวตามองผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งสองแล้วเอ่ยเสียง
เข้ม “จำสองคนเป็นน้องชายผมด้วยอะ”

“อะ...เอ้อ...เปล่าครับ”

“งั้นก็อยู่นี้แหละ คอยตามเรื่องให้ผมด้วย เห็นฝ่ายสืบสวนบอกว่าจะ
สืบจากโทรศัพท์มือถือถือกับทะเบียนรถมอเตอร์ไซค์ ถ้าได้เรื่องอะไรแล้วคอย
รายงานผมด้วย”

“แต่ผมสองคนออกเเวรแล้วนะครับหมวด”

“แสดงว่าออกเเวรแล้วผมสั่งอะไรจำไม่ได้เลยไซ้ไหม”

จำหมาฉีกยิ้มฝืนๆ แล้วกอดพันตอบ “ได้ครับ”

“ถ้างั้นก็ทำตามคำสั่ง...ปฏิบัติ!”

“ครับผม” จำทั้งสองกระดั่งตัวยืนตรง ก่อนจะหันหลังแล้วเดินตาม
เจ้าหน้าที่สืบสวนกับผู้ต้องหาคดีจำหน่ายยาเสพติดเมื่อครู่ไปทันที

ร่างเปลือยเปล่าของจำชวนชลบงนอกของเผด็จพร้อมกับการ
หอบแฮกหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมรักลงพร้อมๆ กัน ชายหนุ่มตั้งท่าเคลิ้ม
ด้วยความเปลี่ย แต่ยังไม่ทันหลับลง เสียงทูปประตู่โครมครามก็ดังขึ้น
เสียดก่อน เล่นเอาทั้งคู่หะลิ่งพรวด ต่างคนต่างรีบคว้าเสื้อผ้ามาสวมใส่ เพราะ
คิดว่าเมทีนีกกลับมาจากสงยาแล้ว

“พีเต้จๆๆ” เสียงของคนทูปประตู่ไม่ใช่เสียงผู้หญิง

“ไอ้บ้าเอ๊ย ตกใจหมด” เผด็จบ่นอุบ แล้วใช้ไม้เท้าช่วยพยุงเดิน
กะเผลกไปมองลอดช่องประตูเล็กๆ เพื่อดูให้แน่ใจ เมื่อเห็นว่าเป็นคนคุ้นเคย
จึงค่อยๆ เปิดประตูออกไปชะโงกมองว่ามีใครอีกไหม ครั้นไม่เห็นใครอื่นก็
ยืนมือไปตีหัวคนทูปประตู่อย่างแรง

“ไอ้คม! ไอ้บ้า! ภูตกใจหมดมึงรู้ไหม”

“ไอ้ย! พี เจ็บนะ” คมยกมือขึ้นคลำศีรษะบ่อยๆ ก่อนจะย่อนเสียง

อ่อน “โหย... ถ้าพี่รู้ว่าพี่ทำให้ผมริบร้อนเนี่ย พี่ไม่ซื่ออกตายหรือกหรือ”

“ข่าวอะไรของมึงวะ” เต้จถามอย่างสนใจ

“ก็น้องเมย์อะสิ”

“เมย์ไหน”

“ก็แฟนพี่นั่นแหละ” คมตอบ

เต้จเบิกตาโพลงทันที “ทำไม... เมย์ทำไม หรือไอ้เมย์กมันทำอะไร
เมย์อีก มึงบอกมา กูจะไปฆ่ามัน”

“ฆ่ามันไม่ได้หรือพี่ ไอ้เมย์กมันเข้าข้างเตไปแล้ว น้องเมย์ก็ด้วย”

“อะไรนะ!”

“ได้ยีนไม่ผิดหรือพี่ ตำรวจมันให้ไอ้เมย์กล่อซื้อยาพี่ ไอ้บ้านนั้นมัน
คงแค้นที่พี่กระที่บมันปางตายเมื่อคราวก่อน โชคดีชะมัดที่พี่ไม่ไปเอง”

เต้จฟาดหัวน้องร่วมสถาบันอีกที “โชคดีกะผีนะสิ มอเทอร์ไซค์
นั่นนี่ของกู โทรศัพท์มือถือนั่นนี่กูก็ซื้อให้เมย์ ป่านนี้ตำรวจมันรู้หมดแล้วมั้ง
ว่ากูขายยา”

“เงินเอาไงดีพี่”

“หนีไปตั้งหลักดิวะ”

“หนีไปไหนล่ะ”

“บ้านเสี่ยวิศาลไง” เต้จตอบ “มึงลงไปรออยู่ที่ลานจอดรถ เตียวมึง
ขับรถไปส่งกูที่บ้านเสี่ยหน่อย”

“ได้ครับพี่” คมพยักหน้าหงึกๆ

ชายหนุ่มรีบปิดประตูลงกลอนอย่างแน่นหนา ก่อนจะเดินกะเผลก
กลับเข้าห้อง พอเห็นเพื่อนสาวของคนรักกนอนระหวายอยู่ก็หงุดหงิด

“ลูกได้แล้ว”

“ทำไมอะ เพลียจะแย”

“ตามใจมึงละกัน มึงจะไปกับกูหรือนอนรอให้ตำรวจมาจับก็แล้วแต่
มึง”

“ฮา!” จ้ากระดิ่งตัวขึ้นนั่งทันที “อะไรนะ”

“เมย์โดนตำรวจจับไปแล้ว เตียวมันคงแห่มาที่นี้กัน มึงไม่ยอมไปก็
นอนคอยอยู่นี้แหละ”

“เฮ้ย...ไปด้วยดีพี่”

“จะไปด้วยก็ลุกขึ้นมาแต่งตัวให้เรียบร้อย” เฟตจกล่าว ก่อนจะเดิน
กะเผลกไปที่โต๊ะทำงาน ใช้กุญแจไขลิ้นชักแล้วนำเงินกับยาบ้าทั้งหมดใส่
กระเป๋าสะพายสองใบอย่างลึกลับลึกลน จากนั้นก็ใช้ไม้ค้ำเดินกระยอง-
กระแยงออกจากห้องลงไปที่ลานจอดรถพร้อมกับหญิงสาวที่ช่วยแบกกระเป๋า
จนตัวเอียง

คมซึ่งยืนกระวนกระวายรออยู่ เมื่อเห็นเขาก็รีบมารับกุญแจรถแล้ว
ขับพาทั้งคู่ออกจากคอนโดมิเนียมหรู มุ่งหน้าสู่ฤดูหาสน์ใหญ่โตของเสี่ย
วิศาล เอเยนต์ยามากลางของจะยอบโซซึ่งเป็นลูกน้องคนสำคัญของพันเอก
เปาเซี่ยะตง หัวหน้าขบวนการค้ายาเสพติดรายใหญ่ กองกำลังของชนกลุ่ม
น้อยตะเข็บชายแดน

สองพี่น้องแห่งตระกูลอัศวินหนึ่งลงบนเก้าอี้ไม้ในร้านข้าวแกง
แล้วสั่งข้าวผัดกะเพราไข่ดาวมารับประทานกันคนละจาน หลังจากเสร็จธุ-
วณอันอึดมหาสำราญแล้วก็เอื้อมมือไปหยิบไม้จิ้มฟัน พลังมองจานข้าว
ของน้องชายบุญธรรมด้วยความประหลาดใจ

“อ้าว ไม่อร่อยเหรอ ทำไมยังไม่พร่องเลย”

บุษยะสะดุ้งเล็กน้อย ใช้ช้อนเขี่ยข้าวแก้มือ “อร่อยครับ”

“คิดถึงเด็กคนนั้นอยู่หรือไง” ผู้หมวดหนุ่มถามตรงๆ

น้องชายยิ้มเขินๆ “ก็ไม่เชิงหรอกครับ”

“ไม่เชิง” เศรษฐวิวัฒน์ทวนคำพร้อมใช้ไม้จิ้มฟันเล็กๆ แคะฟันไปพลง
“แสดงว่าก็คิดอยู่บ้าง”

“ผมแค่กำลังคิดว่า จะมีผู้หญิงต้องตกเป็นเหยื่อพวกพ่อค้ายาเสพติด

อีกมากเท่าไร” ชายหนุ่มถอนใจ แวดตาที่แฝงความเศร้าอยู่แล้วยิ่งเศร้าหนักกว่าเดิม “ยิ่งมาทำงานเป็น พคป. ก็ยิ่งเห็นผู้คนต่อคิวเดินเข้าคุกกันเป็นทิวแถวมากขึ้น แล้วก็มีแต่พวกปลาชิวปลาสร้อยทั้งนั้นด้วยที่ต้องก้มหน้ารับกรรมแทนพวกตัวบึ๊กๆ คนพวกนั้นก็เลยเสวยสุขกันอย่างสบายใจเจ็บเหมือนเดิม”

คำพูดของน้องชายทำเอานายตำรวจหนุ่มถอนใจตามไปด้วย

“ฉันเองก็เหมือนกัน อยู่ ปส. มาตั้งหลายปี จับพวกค้ายามาก็หลายราย ไอ้ที่เป็นรายใหญ่ก็มี แต่ไม่มากเท่าพวกปลาชิวปลาสร้อยอย่างที่นายว่า เห็นแต่ละคนแล้วก็ใจหายนะ แต่มันต้องทำอะ มันเป็นหน้าที่ของตำรวจ เพราะคนที่ทำความผิดก็ต้องรับโทษ ถึงแม้จะถูกผู้ชายหลอกหรือจะถูกความโลภความอยากเข้าครอบงำก็ตาม คนเราอะนะ ถ้ายึดมั่นความดีถือศีลเข้าวัดเข้าวาบ่อยๆ เหมือนแก ไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ใครมันจะไปจับมาขังให้ลั่นคุกเหมือนทุกวันนี้วะ”

“ก็จริงของพี่”

“ไม่รู้ว่าคุณชื่อไอ้เต็งจะอะไรเนี่ยไปพูดอะไรกับเด็กคนนั้น ไม่ยอมปริปากซัดทอดเลย” เศรษฐ์ฉ้วนหันสายหน้า ก่อนจะหันไม้จิ้มฟันทิ้งลงในจานเปล่า “นี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ไม่สามารถสาวไปถึงไอ้พวกพ่อค้ายาตัวเอ้ คนพวกนั้นมันมีวิธีหลอกล่อปิดสวะให้พ้นตัวสารพัด ไม่ว่าจะขมขูเหี้ยหรือยอมเสียเงินส่งเสียลูกเมียของเหี้ย คนมันก็เลยยอมติดคุกแทน”

“ไอ้เต็งที่พี่ว่านี่คือแฟนของน้องคนนั้นใช่ไหมครับ”

“อือ” ผู้หมวดหนุ่มพยักหน้า “ถ้าได้ตัวไอ้เต็งมา ฉันคิดว่าน่าจะสาวถึงไอ้เสียวิศาลได้ไม่ยาก ถ้ามีหลักฐานพยานแน่นหนา ฉันจะบุกจับไอ้เสียนั้นถึงบ้านเลยทีเดียวนะ”

“ลือจะบ้าหรือไอ้เต็ง” วิศาลตวาดเมื่อเห็นสายส่งยาของตนปรากฏตัวต่อหน้า หลังจากทำผิดพลาดถูกตำรวจยึดสินค้านำไปได้จำนวนหนึ่ง “ลือหนิ

มาบ้านอ้าวเนี่ยนะ เอาอะไรคิดวะ หัวลื้อมีไว้เปะจุมุกเปะปากอย่างเดียว
 เอะ”

“โธ...เสี่ย ผมไม่รู้จะไปพึ่งใครแล้วจริงๆ นี่ถ้าพ่อกับแม่รู้ ผมตาย
 หยั่งเขียดแน่” เผด็จอ่อน พ่อของเขาเป็นเจ้าของมหาวิทยาลัย ส่วนแม่เป็น
 อาจารย์สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยชื่อดังอีกแห่ง หากเรื่องนี้แพร่พรายออก
 ไป รับรองได้ว่าเขาต้องถูกตัดขาดจากกองมรดกแน่ หน้าที่อาจถูกจับส่ง
 ตำรวจด้วย เพราะพวกท่านก็ไม่ค่อยปลื้มลูกชายคนเล็กที่เรียนไม่จบสักที
 อยู่แล้ว

“ไอ้บ้าเอ๊ย” เสี่ยใหญ่ส่ายหน้า “นี่เห็นวาลื้อทำงานให้อ้าวมากมาย
 ไม่งั้นอ้าวให้คนจับไปนั่งยางแล้ว”

ชายหนุ่มตัวสั้นเทา เพราะรู้ว่าวิศาลพูดจริงทำจริง มีเพื่อนเขาโดน
 เผาทั้งย่างไปหลายคนเพราะแอบเพิ่มราคายานำส่วนต่างเข้ากระเป๋าตัวเอง

“ผมไม่รู้จะไปพึ่งใครจริงๆ ครับเสี่ย” เผด็จยกมือไหว้

วิศาลส่ายหน้า ก่อนจะเหลือบไปเห็นหญิงสาวที่มากับสายส่งคน
 สำคัญ หูตาดจึงแพรวพราวขึ้น แล้วเผยยิ้มกะลิมกะเหลี่ยแลบลิ้นแผล็บๆ
 ด้วยความเปรี้ยวปาก

“เอาอย่างนี้” วิศาลเอ่ยเสียงนุ่ม “เดี๋ยวอ้าวให้คนไปส่งลื้อที่ตะเข็บ
 ชายแดน ไปกบดานที่หมู่บ้านของจะยอโบ้สักพัก รอให้เรื่องซาก่อนแล้วค่อย
 ว่ากันอีกที”

“ขอบคุณครับเสี่ย” เผด็จยกมือไหว้อย่างโล่งใจ เพราะจะยอโบ้คือ
 พ่อค้ารายใหญ่ซึ่งค้าขายกับวิศาลมานาน มีฐานพักอาศัยตามตะเข็บ
 ชายแดนในจังหวัดเชียงรายสำหรับรอการขนส่งเข้าประเทศไทย หากข้าม
 เส้นเขตแดนไปได้ ทางกรมไทยก็คงทำอะไรเขาไม่ได้

“ส่วนแฟนลื้อ...”

“ไม่ใช่แฟนครับเสี่ย” เผด็จเผยยิ้มอย่างรู้ใจ

“อ้าว เพื่อนกันหรือหรือ”

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้า “พอดีมาเล่นยาที่คอนโดฯ เลยหนีมาด้วยอะครับ”

“งั้นก็คงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับตำรวจหรือมั้ง” วิศวลส่งสายตาให้หญิงสาว “ชื่ออะไรนะเรา”

“จำค่ะ”

“แหม ชื่อหวานนะ” เสี่ยใหญ่เอ่ยชม “ถึงจะไม่ค่อยเกี่ยว แต่ก็ไว้ใจไม่ได้ เธอเป็นว่าอยู่บ้านเสี่ยสักสองสามคืนก่อน ถ้าติดใจ...เอ๊ย...ถ้าไม่มีอะไรค่อยกลับบ้าน ดีไหม”

“หนูไม่กลับก็ได้นะคะเสี่ย” หญิงสาวส่งสายตาวหวาน “ซีเกียจฟังแม่บ่น ไม่อยากเรียนด้วย เมื่”

“อะหรือ” วิศวลยิ้มแฉ่ง น้ำลายแทบจะไหลทะลักออกมาออกปาก “งั้นก็มาอยู่บ้านเสี่ยนี้แหละ ห้องหับเยอะเยะ เต็มเสี่ยตุและเอง เพื่อนเจ๊กก็เหมือนเพื่อนเสี่ยนั่นแหละ”

“ไต่ยีนอย่างนั้นจำกรีบลูกขึ้นไปนั่งเบียดชายวัยกลางคน พนมมือกราบแทบอก “ขอบคุณเสี่ยมากค่ะที่กรุณาหนู คินนี้หนูจะตอบแทนเสี่ยให้เต็มที่เลยคะ”

เสี่ยใหญ่หัวเราะว่า รีบโอบไหล่หญิงสาวครวญอย่างกระตือกระตั

“เอ่อ...เสี่ยครับ ผมมีอีกเรื่องจะรบกวนเสี่ยครับ”

“เรื่องอะไร ว่ามา” วิศวลถามอย่างอารมณ์ดี

“คือ...แฟนผมที่โดนจับไปนะครับ รบกวนเสี่ยช่วยออกมาได้ไหมครับ”

วิศวลมีสีหน้าเครียดขึ้นมาทันที เพราะคนของเขาซึ่งแฝงตัวอยู่ในกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติดบอกว่าตอนนี้ควรเก็บตัวเงียบๆ ไว้ก่อน เพราะเขากำลังเป็นเป้าหมายสำคัญของนายตำรวจคนหนึ่งซึ่งพยายามจับเครือข่ายของเขาให้ได้

“เรื่องนั้นเดี๋ยวอ้าวดูให้ แต่ตอนนี้อ้าวว่าลื้อเอาตัวรอดก่อนดีกว่า”

“แต่ผมคงไม่สบายใจถ้าต้องหนีไปคนเดียว ผม...เอ่อ...ผมเป็นห่วงแฟนอะครับ”

“งั้นลื้อจะไปเข้าซังเตแทนแฟนลื้อใหม่ละ” วิชาลกล่าวอย่างมีอารมณ์ชายหนุ่มชะงัก “เอ่อ...มะ...ไม่ดีกว่าครับ”

“ถ้างั้นก็รีบไป อ้าวไม่ยากให้ลื้ออยู่บ้านอ้วนนานๆ เดี่ยวตำรวจมันจะสาวมาถึง” วิชาลบอก แล้วหันไปสั่งลูกน้องเป็นการตัดบท “ไอ้จิว พาฉันไปหาพ่อเลี้ยงภูผาที บอกพ่อเลี้ยงว่าช่วยหาคนไปส่งมันที่หมู่บ้านของจะยอโบฝั่งโน้นหน่อย เรื่องเสียบแล้วจะให้คนไปรับกลับ”

“ได้ครับเสี่ย” ชายร่างใหญ่ค้อมศีรษะ แล้วโบกมือเรียกเผด็จให้ตามไป

ชายหนุ่มล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจตามลูกน้องเสี่ยใหญ่ไป เพราะถึงจะรักเมทินีแค่ไหน แต่เมื่อวิชาลสั่ง เขาก็จำเป็นต้องทำตามอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะไม่อย่างนั้นอาจเป็นตัวเองที่เข้าไปนอนในคุก หรือไม่ก็อาจถูกจับเฆี่ยนขังในป่าลึกหลังคฤหาสน์หลังงามก็ได้

๓

สามเดือนต่อมา

ปุษะหยุดตัวลงนั่งบนโซฟาหน้าสบายภายในคฤหาสน์หลังงามใจกลางเมือง ชายหนุ่มเป่าปากเบาๆ ถึงกระนั้นก็ยังมีคนจับกระแสเสียงนั้นได้

“เป็นอะไรหือ นายปุษะ”

เขาหันไปมองชายร่างใหญ่ผิวคล้ำมแดดหน้าตาคมคายที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องรับแขก “อ้าว พี่เวย์ กลับมาแล้วหรือครับ หายไปตั้งหลายวันเชียวแม่ฟ้าเป็นห่วงมากเลยนะครับ”

“ไอ้บ้า มาถึงเหนื่อยๆ ก็เทศน์เลยเธอ” ร้อยโทเวหา พี่ชายบุญธรรมคนรองของเขาทิ้งตัวลงบนโซฟาเดี่ยว ก่อนจะยกเท้าขึ้นพาดโต๊ะกลาง

“ก็มันจริงนี่ครับ หลังจบหลักสูตรซึลแล้วย้ายไปประจำการที่แม่ริม พี่เวย์ก็ติดต่อยากเหลือเกิน บางทีก็ติดต่อไม่ได้ตั้งหลายวัน ถ้ามัใครที่โน่นก็ไม่มีใครรู้เรื่อง ทำอย่างนี้คนอื่นเขาก็เป็นห่วงแย่นะสิครับ”

“เออๆ กลับมาแล้ว ปลอดภัยดี โอเคไหม” นายทหารหนุ่มเอ่ยตัด

รำคาญ “ว่าแต่ นายเถอะ เป็นอะไรถึงถอนใจเฮือกๆ อย่างนั้น”

“คุณพ่าทโร. ทางไกลมาบอกครับว่านายวินก่อเรื่องอีกแล้ว”

“เรื่องอะไร”

“ตรวจเรียนปริญญาโทครับ นี่เท่ากับต้องไปเริ่มต้นใหม่เลย เพราะที่อังกฤษเขาเรียนกันปีเดียว”

“อาการ PTSD กำเจ็บหรือเปล่า”

“คิดอย่างนั้นนะครับ” ปุษยะพยักหน้า “คงมีอะไรไปกระตุ้น เรียนมาตั้งหลายปีไม่ยกเป็น ดันมาเป็นเอาช่วงสำคัญ”

“แล้วจะทำยังไงล่ะที่นี่”

พนักงานคุมประพฤติหนุ่มถอนใจเฮือก “แม่ฟ้ามาปรึกษาผมครับ อยากให้ผมไปเรียนต่อปริญญาโทที่อังกฤษ จะได้ช่วยควบคุมนายวินให้เข้ารูปเข้ารอยเหมือนเดิม”

“เฮ้ย...ก็ดีสิ ได้เป็นนักเรียนนอกเชียวนา จะมาถอนหายใจเฮือกๆ ทำไมเนี่ย”

“เสียดายงานนะครับ กำลังไปได้สวย”

“งานคุมประพฤตินะเธอ” เวหาถาม เขาพยักหน้าตอบ “ไหนว่าแค่เก็บอายุงานสองปีเพื่อไปสอบเป็นผู้พิพากษาไง”

“ตอนแรกก็ใช่ครับ” ปุษยะเฝ้าปากแล้วยกไหล่ “แต่ทำไปทำมาซักรักรงานที่ทำอยู่เสียแล้ว”

ผู้เป็นพี่จ้องมองเขาอยู่ครู่หนึ่งแล้วหัวเราะเบาๆ “เออ ฉันว่าเป็นปกติ. ก็เหมาะกับนายตินะ ขึ้นไปเป็นผู้พิพากษา สงสัยปล่อยนักโทษหมดแน่”

“โอ้...พี่ ผมแยกแยะเรื่องงานได้น่า”

“สรุปว่าเสียดายงาน?”

“ครับ” เขาพยักหน้าตอบตามตรง “แต่อีกใจก็เป็นห่วงนายวิน”

“นายกับวินนี่ ถ้าใครสักคนเป็นผู้หญิง ฉันว่าต้องลงเอยกันสักวันแน่

เอ๊ะ...หรือไม่ต้อง” เวหาหัวเราะแล้วทำหน้าทะเล้น “ผู้ชายกับผู้ชายก็ได้”

“บ้านพี่เวย์” ปุษยะโบกมือ “ผมกับนายวินเป็นเหมือนพี่น้องกันนะครับ แล้วอีกอย่างเราก็ร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกัน คงเป็นแบบนี้ั้ง ผมกับมันถึงได้ตัดกันไม่ขาด”

“เมื่อก่อนอย่างกับปาห้องโก้”

“แล้วยังไงครับพี่เวย์จะมาช่วยคิดหรือมาช่วยซ้ำเติมกันแน่” เขาหัวง

“เออๆ โทษทีๆ” ร้อยโทหนุ่มกล่าวอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะกอดอกใช้มือขวาถูบเคราบางๆ อย่างครุ่นคิด ไม่ก็วินาทีที่คิดดีดนิ้วเปาะ “เอ็งสิลี”

“เอาไงพี่” ปุษยะถามอย่างสนใจ

“นายก็ขอหัวหน้าไปเรียนต่อสิ เขามีระเบียบอยู่ไม่ใช่หรอ เลือกเรียนสาขาที่นำมาใช้กับงานคุณประพตได้ เท่านั้น就去เรียนต่อได้อย่างสบายใจ ไม่เสี่ยงงานด้วย”

“เออ จริงสิ” เขายิ้มออก

“เจ้าบ้า ทำหน้าระริกระรี่เหมือนจะได้เจอสาวสวยอย่างนั้นแหละ”

“โธ พี่เวย์ แชะวอยู่ได้ ไม่มีอะไรหรอก ถ้าจะระริกระรี่เพราะเจอสาวสวย ผมว่าเป็นเพราะจะได้เจอคุณพามากกว่า”

ชื่อนั้นทำเอาเวหาที่กำลังหัวเราะอย่างอารมณ์ดีถึงกับชะงัก ก่อนจะดีหน้าขริมแล้วเดินไปทางอื่น

“เป็นอะไรไปพี่”

“เปล่า” ร้อยโทหนุ่มตอบหัวงๆ แล้วลุกพรวดขึ้น ทำท่าจะเดินไป

“อ้าว ไปไหนอะพี่”

“ไปนอน ง่วงจะตายอยู่แล้ว” เวหาเอ่ยโดยไม่หันมาพร้อมกับโบกมือให้หย้อยๆ จากนั้นก็เดินจากไปอย่างรวดเร็ว

“อะไรของเขา” ปุษยะเอ่ยอย่างงุนงง ก่อนจะยกไหล่แล้วเอนหลังพิงพนักนุ่มอย่างสบายใจที่หาทางออกจากปัญหาได้เสียที

เช้าวันต่อมา ปุษยะเข้าพบหัวหน้างานสืบเสาะและพินิจของสำนักงานคุ้มครองสิทธิกรุงเทพมหานคร ๓ ประจำศาลแขวงธนบุรี ที่เขาสั่งกักอยู่เพื่อปรึกษาหารือเรื่องการไปเรียนต่อต่างประเทศ ท่านยินดีเป็นอย่างมากเพราะคิดว่าหากบุคลากรเพิ่มขีดความสามารถของตัวเองได้ก็จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานมากขึ้น

แต่ท้ายที่สุดหัวหน้าของเขาก็ยังกังวลว่า หากเขาเรียนจบกลับมาแล้วจะโยกย้ายตัวเองไปหน่วยงานอื่นหรือไม่ ปุษยะจึงยืนยันให้ท่านแน่ใจว่า เขารักและชื่นชอบการเป็นพนักงานคุ้มครองสิทธิเสียแล้ว ไม่คิดจะไปทำงานอย่างอื่น ท่านจึงสบายใจและแนะนำการดำเนินการไปศึกษาต่อต่างประเทศโดยไม่เสียงานให้เขาฟังทุกขั้นตอน

“แล้วจะไปเรียนต่อสาขาไหนล่ะ” หัวหน้างานถาม

“ผมว่าจะไปเรียนนิติวิทยาอาชญากรรมครับ น่าจะนำมาใช้กับงานได้”

“ก็ดีนะ” หัวหน้าของเขายกหน้า ก่อนจะร้องอย่างนึกขึ้นได้ “อ้อ...

คุณมาก็ดีแล้ว มีเคสหนึ่งตกค้างอยู่ คุณช่วยไปจัดการให้ทีนะ”

ปุษยะรับเอกสารปกสีน้ำตาลเย็บมุมเล่มนั้นมาด้วยความยินดี ก่อนจะขอบคุณหัวหน้าเรื่องการค้าเงินการเรียนต่อ จากนั้นก็กลับไปโต๊ะทำงานของตัวเอง แล้วเปิดเอกสารคำสั่งศาลอ่านอย่างตั้งใจ

งานของกรมคุ้มครองสิทธินั้นมีหลายส่วน ส่วนที่ปุษยะสังกัดอยู่เป็นงานสืบเสาะและพินิจ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม ขั้นตอนแรกคือขั้นตอนก่อนการพิจารณาคดีของศาล มีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติภูมิหลังทางสังคมของผู้กระทำผิด สภาพความผิด และเหตุอื่นอันควรปรานีตามคำสั่งศาลก่อนจะมีคำพิพากษา ส่วนอีกขั้นตอนคือขั้นตอนหลังการพิจารณาคดีของศาล เป็นการแสวงหาข้อเท็จจริง ประวัติภูมิหลัง รายละเอียดหลักฐานต่างๆ ของนักโทษเด็ดขาดที่จะได้รับการพักการลงโทษหรือลดวันต้องโทษจำคุก ความเหมาะสมของผู้อุปการะ บุคคลที่เกี่ยวข้อง และที่อยู่ เพื่อวิเคราะห์และจัดทำรายงานส่ง

เรือนจำหรือทัณฑสถาน ประกอบการพิจารณาการพักการลงโทษหรือลดวันต้องโทษจำคุก เพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำและทำให้สังคมมีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

ภายในเอกสารมีคำสั่งศาล ประวัติเบื้องต้นของผู้กระทำผิด ซึ่งไม่ได้ละเอียดมากเท่ากับที่ตำรวจและอัยการหามาได้ แต่ก็พอจะทำให้เขารู้จักผู้กระทำผิดได้ โดยเฉพาะใบหน้าสวยหวานของเธอ

“เมทินี บุปผา”

ไวเท่าทันความคิด ไม่นานปุซุซาก็มาถึงเรือนจำที่หญิงสาวถูกฝากขังไว้ เขาติดต่อเจ้าหน้าที่เพื่อขอพูดคุยกับเมทินี โดยใช้คำสั่งศาลและหลักฐานการเป็นพนักงานคุมประพฤติ

ไม่นานนัก หญิงสาวที่เขาเคยเห็นหลายครั้งในละแวกวังวงศ์วิสิทธ์ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหลังลูกกรงและแผ่นกระจกใส เขาจำได้ว่าเธอถูกจับเมื่อสามเดือนก่อน จากวันนั้นถึงวันนี้ ใบหน้าและร่างกายของเธอดูเปลี่ยนไปในทางที่แยลง ความสดใสของวัยสาวถูกกาลเวลาอันสั้นภายในเรือนจำพรากไปอย่างรวดเร็ว จนเขาแทบไม่อยากเชื่อว่าจะเป็นคนคนเดียวกับที่ซึ่งจักรยานยนต์ผ่านหน้าวังวันนั้น

ใบหน้าของเธอชุ่มชื้น พวงแก้มที่เคยอวบอิมชุ่มตอบ รอบดวงตามีร่องรอยแห่งความทุกข์โศกมาทดแทนมาศคารา ริมฝีปากอิมที่เร่ลิปสติกแต่งแต้มแม้จะคงความเป็นธรรมชาติ แต่ก็ทำให้ขาดสีสันอย่างสิ้นเชิง ร่างกายที่บอบบางอยู่แล้วผ่ายผอมลงจนผิวหนังแทบติดกระดูก

ปุซุซุแนะนำตัวเองทั้งชื่อและตำแหน่งหน้าที่ ก่อนจะให้เธอได้แนะนำตัวเองบ้างตามขั้นตอน จากนั้นก็เริ่มพูดคุยกับเธอถึงเหตุการณ์ในวันนั้น

เมทินีเล่าทุกอย่างให้เขาฟังด้วยอาการสงบ และไม่ได้ขัดทอคนอื่นเหมือนเช่นเคย แต่เขาก็รู้แล้วว่าใครอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมด เพราะ

เศรษฐวัฒน์เคยเล่าให้เขาฟังว่า พนักงานสืบสวนเกาะรอยจากโทรศัพท์มือถือของเธอและรถจักรยานยนต์ที่ยึดไว้ได้ในวันเกิดเหตุว่า เป็นของนายเผด็จ ซึ่งเป็นลูกชายคนเล็กของเจ้าของมหาวิทยาลัยที่เขาและเมทินีศึกษาอยู่

ทว่านั่นเป็นเรื่องของฝ่ายสืบสวนซึ่งมีหน้าที่หาพยานหลักฐานให้ครอบครัวประกอบความผิดตามกฎหมาย เพื่อให้ศาลชี้ว่าควรลงโทษเธออย่างไร แต่สำหรับพนักงานคุมประพฤติแล้ว จะต้องวิเคราะห์ว่าทำไมผู้กระทำความผิดต้องกระทำความผิดนั้น และจะต้องแก้ไขอย่างไรให้เขาหรือเธอคนนั้นกลับสู่การเป็นคนดีของสังคม

สำหรับเขาแล้ว เห็นว่ามันต้องมีมูลเหตุอะไรบางอย่างที่ทำให้เมทินีไปอยู่ตรงจุดนั้น ณ เวลานั้น ซึ่งเมื่อมาถึงคำถามหนึ่ง เขาก็เอะใจขึ้นมาทันที

“เอ...ที่อยู่ตามลำเมาะเบี่ยนบ้านของน้องไม่ใช่คอนโดฯ นี่นี่นา” เขาเอ่ยเสียงนุ่ม พยายามใช้คำที่ไม่ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกกดดัน

“ค่ะ” เธอพยักหน้า

ปุษะยะอ่านเลขที่บ้านและที่อยู่ตามทะเบียนบ้านให้เธอฟัง “ใช่ที่นี่ไหม”
“ใช่ค่ะ”

“อยู่กับพ่อใช่ไหม” เขาถาม เพราะตามทะเบียนบ้านหลังนั้น มีเพียงเธอกับพ่ออาศัยอยู่เท่านั้น

เมทินีชะงักแล้วก็หันหน้าหลบตาเขา วินาทีหนึ่งก่อนจะก้มหน้า ปุษะยะเห็นแววตาของเธอหม่นลง และแทบจะวินาทีเดียวกันเธอก็ปิดเปลือกตาสนิท เขาจึงรู้ได้ทันทีว่า ปมบางอย่างเกี่ยวกับพ่อของเธออาจเป็นมูลเหตุที่ชักนำเธอเข้าสู่วังวนของยาเสพติดก็ได้

“ค่ะ” เมทินีตอบในที่สุด และแม้จะเป็นเพียงคำสั้นๆ แต่ปุษะยะก็จับกระแสเสียงที่เปลี่ยนแปลงไปได้ คำพูดที่เคยแข็งกระด้างถูกลดทอนลงด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจอะไรบางอย่าง

“มีปัญหากับพ่อเธอ”

เธอพยักหน้าทั้งที่ยังก้มหน้าอยู่ เขาอยากให้เธอเงยหน้าขึ้น เพราะ

ร่างกายโดยเฉพาะเวทิตาไม่เคยโกหก เขาเคยคุยกับจำเลยหรือผู้ถูกคุมประพฤติ มาหลายคน สิ่งที่เขาพูดออกมานั้นเราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าจริงหรือเท็จ ปฏิกริยาระหว่างที่เขาหรือเธอพูดสิ่งนั้นออกมาจะเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ช่วย ยืนยันให้เขาแน่ใจได้ว่าคำพูดเหล่านั้นคือความจริงหรือเปล่า แต่ทุกอย่าง คงต้องค่อยเป็นค่อยไป

ปุษะยะถอนหายใจ ปรับน้ำเสียงให้ดูนุ่มนวลลง “บอกพี่ได้ไหมว่าพ่อ ของน้องทำอะไร น้องถึงไม่อยากอยู่กับท่านที่บ้านหลังนั้น”

คำถามนั้นทำให้เมทินีตัวสั่น เธอก็มั่นหน้าอยู่ แต่เขาพอจะเดาได้ว่าเธอ กำลังร้องไห้ ปุษะยะไม่พยายามผลักเธอให้จมนมูม เขานิ่งนิ่งเสียบ รอให้เธอ พร้อมสำหรับการเปิดใจอย่างสงบ เขาคิดว่าเขามาถูกทางแล้ว ไม่จำเป็นต้อง รีบร้อนอะไร

“พ่อไม่รักหนู”

ในที่สุดหญิงสาวก็ตอบด้วยเสียงอันเบาและสิ้นเครือ น้ำเสียงเต็มไปด้วย ความขมขื่นจนเขาสะท่อนใจ เพราะตั้งแต่จำความได้ เขาก็ไม่เคยได้รับความรักจากพ่อเช่นเดียวกัน แต่ที่หนักกว่าคือ เขาไม่เคยเห็นหน้าค่าตาพ่อ ผู้ล่องลับไปแล้วเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“โอ...นั่นมันเรื่องใหญ่เลยนะ” ชายหนุ่มพยายามแสดงน้ำเสียงที่ จริงใจออกไปอย่างที่สุด ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่เขาจะสื่อถึงเธอได้ การสัมผัส ปลอบโยนไม่ว่าจะเป็นการจับมือหรือกอดอาจเป็นสิ่งที่ควรทำ แต่ไม่ใช่ เวลานี้ เพราะเขาอยู่ในฐานะพนักงานคุมประพฤติ และเธอคือจำเลย หน้าซ้ำ ระหว่างเขากับเธอก็ยังมีแผนกระจกใส่และลูกกรงขวางกั้นไว้อีกต่างหาก

“ทำไมน้องถึงคิดแบบนั้นล่ะ พ่อจะเล่าให้พี่ฟังได้ไหม เพื่อที่เราอาจ หาทางแก้ไขเรื่องนี้ได้นะ”

“หนูไม่รู้หรอกค่ะ พี่ต้องไปถามพ่อหนูเอง” เมทินีตอบด้วยเสียง สะอื้นให้ ก่อนจะพรั่งพรูความรู้สึกขมขื่นในใจออกมาราวกับน้ำป่าไหลหลาก “หนูรู้แต่ว่าเขาเป็นอย่างไรนั่นตั้งแต่แม่หนีไป ตั้งแต่นั้นเขาไม่เคยกอดหรือหอม

แก้มหนูอีกเลย เขาไม่จับมือหนูอีกเวลาเดินไปไหนต่อไหน ไม่เล่านิทานให้ ฟังก่อนนอน ไม่เคยพูดจาดีๆ บางครั้งก็เกี้ยวกราดใส่ บางที่เขาอาจคิดว่า หนูเป็นต้นเหตุให้แม่หนีไปได้”

ปุระยะชะงักไป ตอนนี่จิตใจของเมทินีคงดำดิ่งลงสู่ปมในใจของตัวเอง แล้ว หญิงสาวซบหน้าลงกับโต๊ะ ร้องให้พุ่มพวยเสียงดังมากจนผู้คุมหญิง ต้องเข้ามาดู เขาจึงยกมือเป็นเชิงบอกว่าขอเวลาอีกสักนิด ผู้คุมจึงล่าถอยไป

“ไม่เป็นไรนะ” ปุระยะเอ่ยด้วยน้ำเสียงอาหาร “พี่เข้าใจความรู้สึกน้อง”

เมทินียังคงร้องไห้ แต่ค่อยๆ ลดอาการพุ่มพวยลง จนกระทั่งสุดท้าย เหลือเพียงเสียงสะอึกสะอื้นเบาๆ ปุระยะรู้สึกสงสารเธอจับใจ อยากคิดหา ทางแก้ปมให้เธอออก เพื่อที่เธอจะได้ฟื้นฟูจิตใจตัวเองให้กลายเป็นคนที่เข้มแข็ง กว่านี้โดยเร็วที่สุด

“พี่ไม่มีอะไรจะถามแล้วละ น้องไปพักผ่อนเถอะนะ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขา ไบหน้าชุ่มน้ำตา เมทินีพยักหน้าให้เขา ซ้ำๆ ปุระยะยิ้มให้ด้วยความจริงใจ ก่อนจะหันไปส่งสัญญาณให้ผู้คุมเป็นเชิง ว่าหมดคำถามที่จะถามเธอแล้ว ผู้คุมจึงพาเธอออกไป

ก่อนจากกัน ทั้งคู่สบตากันอีกครั้ง แววตาของเธอทำให้ปุระยะคิดว่า เขาจะต้องช่วยเหลือเธอให้ได้ และบางที่ทางออกของปัญหานี้อาจเป็นการไป คุยกับคนที่ผูกปมนี้ให้เธอก่อนเป็นลำดับแรก

ณ ชุมชนเล็กๆ แห่งหนึ่งย่านบางบอนซึ่งทางเข้าเป็นตรอกแคบๆ สองข้างทางค่อนข้างสกปรก เพราะมีทั้งอู่แท็กซี่ อู่ซ่อมรถ และโรงพิมพ์ซึ่ง ทำให้พื้นเต็มไปด้วยคราบสีดำและกองขยะมึนหม่า ลึกเข้าไปเป็นบ้านสองชั้น ครึ่งปูนครึ่งไม้ที่ปลูกติดกันเป็นพืด ทางเดินหน้าบ้านเป็นถนนปูนแคบๆ มี กำแพงสูงของโกดังกระดาษที่ส่งเสียงอึกทีกตลอดทั้งวัน

ระหว่างเดิน ปุระยะต้องเบี่ยงตัวอยู่หลายครั้งเมื่อมีคนเดินสวนออกมา เพราะทางเดินที่แคบอยู่แล้วมีรถเข็นขายผลไม้จอดติดๆ กันอยู่หลาย

คัน ท่อระบายน้ำก็ส่งกลิ่นไม่น่าพิสมัยผสมผสานกับกลิ่นเปลือกผลไม้ที่ถูกปกกึ่งจนปุษะถึงกับต้องย่นจมูก

ชายหนุ่มใช้เวลาพูดคุยกับเพื่อนบ้านของเมทินีอยู่ราวๆ ครึ่งชั่วโมง จึงได้รายละเอียดเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยว่า เธออยู่กับพ่อเพียงสองคนในบ้านท้ายซอย ภาพลักษณ์ของเธอไม่ค่อยดีนักสำหรับคนแถวนี้ เกือบทุกคนมองว่าเธอเป็น 'เด็กสก๊อย' หรือพวกวัยรุ่นหญิงที่มักจะซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ และมักนุ่งกางเกงขาสั้นมากๆ กับเสื้อสายเดี่ยว เสื้อกล้าม หรือเสื้อเกาะอก

นอกจากนั้นพวกเพื่อนบ้านยังมักได้ยินสองพ่อลูกทะเลาะกันบ่อยๆ ซึ่งต่างก็เดาเอาว่าน่าจะมาจากความเหลวไหลของลูกสาวนั่นเอง เพราะพ่อของเธอเป็นครูในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครชื่อดัง ส่วนเธอเป็นเพียงเด็กสก๊อยอย่างที่บอกไป

และด้วยความที่ทั้งคู่เพิ่งย้ายมาอยู่แถวนี้ราวสี่ห้าปีก่อน จึงไม่มีใครรู้ว่าแม่ของหญิงสาวเป็นใครอยู่ที่ไหน เพราะทั้งพ่อและลูกไม่เคยกล่าวถึงเลย แต่ปุษะรู้เพราะดูจากใบเกิดของเธอ พบว่าแม่ของเธอชื่อ ไฮดี พรอช-นาว เป็นชาวเยอรมัน และรู้จากการพูดคุยกับเธอว่า ไฮดีหนีกลับเยอรมนีไปตั้งแต่เมทินีอายุเพียงหกปี หลังจากนั้น ความสัมพันธ์ของเธอกับพ่อก็พังครืนไม่เป็นท่า

คำถามคือ ทำไมพ่อของเมทินีถึงทำเหมือนไม่รักเธอ ทั้งๆ ที่เธอไม่ใช่คนผิดในเรื่องนี้

หน้าบ้านของเมทินีค่อนข้างเป็นระเบียบเรียบร้อยกว่าบ้านอื่น มีการปลูกต้นไม้ลงกระถางแล้ววางไว้ตามจุดต่างๆ ทำให้ดูสดชื่นขึ้นมานิดหน่อย ประตูบ้านเป็นเหล็กสองชั้นสีฟ้า ชั้นในเป็นบานพับและเปิดอยู่ ส่วนชั้นนอกปิดล็อกเอาไว้ แต่เนื่องจากเป็นลูกกรุงจึงเห็นห้องโถงภายในได้เป็นอย่างดี

ปุษะมองผ่านลูกกรงเหล็กเข้าไป พบว่าบ้านหลังนี้ดูจะสะอาดกว่าหลังอื่น มีเครื่องเรือนไม่มากนัก ทั้งโต๊ะไม้กลมมีเก้าอี้วางอยู่รายรอบ

เตียงพับ ตู้โชว์ และตู้เก็บของที่มีโทรทัศน์เล็กๆ วางอยู่

โทรทัศน์เปิดอยู่และพัดลมเพดานก็หมุนคว้าง แสดงว่าพ่อของเมทินีต้องกลับจากโรงเรียนแล้วแน่ๆ

“สวัสดีครับ”

หลังจากร้องเรียกอยู่สองสามครั้ง ชายวัยกลางคนก็ชะโงกหน้ามามอง แล้วเดินจากหลังบ้านมายืนเผชิญหน้ากับปุษะด้วยสีหน้าสงสัย

“ผม ปุษะ อัครวัฒน์ ครับ เป็นพนักงานคุมประพฤติจากสำนักงานคุมประพฤติกรุงเทพฯ ๓ ครับ” ชายหนุ่มแนะนำตัวพร้อมแสดงบัตรประจำตัว “ไม่ทราบว่าคุณคือ คุณปรีชา นุปผา หรือเปล่าครับ”

“ครับ” เจ้าของบ้านพยักหน้า คิ้วยังขมวดมุ่นด้วยความงุนงง “มีอะไรให้ผมช่วยหรือครับ”

“คือผมได้รับคำสั่งศาลให้มาสืบเสาะพยานที่เกี่ยวข้องกับจำเลยชื่อเมทินี นุปผา ครับ” ชายหนุ่มตอบอย่างสุภาพกึ่งทางการพร้อมกับแสดงคำสั่งศาล “ไม่ทราบที่ใช้ลูกสาวของคุณไหมครับ”

“ใช้ครับ แต่ผมให้การกับตำรวจไปหมดแล้วนี่ครับ” ปรีชาเริ่มเสียงแข็ง “ผมไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น”

“ผมไม่ได้มาหาหลักฐานประกอบสำนวนฟ้องครับ แต่ผมมาหาความจริง”

“ความจริงอะไร” เจ้าของบ้านสวน “ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่เกี่ยว”

“ผมทราบครับว่าคุณไม่เกี่ยว แล้วผมก็ไม่ได้มาหาหลักฐานเพื่อฟ้องร้องคุณหรือลูกสาวคุณ แต่ผมมาเพื่อช่วยเหลือลูกสาวคุณ กรุณาให้ความร่วมมือด้วยครับ”

ปรีชานิ่งไปสักพัก เขามีท่าทีอ่อนลง จากนั้นจึงเปิดประตูลูกกรงเหล็กให้ “เชิญเข้ามาก่อนสิครับ”

ปุษะเดินตามเจ้าของบ้านเข้าไป ปรีชาผายมือให้เขานั่งลงที่โต๊ะไม้กลม ก่อนจะเดินไปหลังบ้านแล้วกลับออกมาพร้อมแก้วน้ำที่มีหยดน้ำเกาะ

พราว

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มค้อมศีรษะเล็กน้อยแล้วเผยยิ้ม “อย่างที่บอกครับ ผมไม่ได้มาสืบสวนหาหลักฐานประกอบสำนวน แต่ผมมาเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงที่จะนำไปถึงเหตุอันควรปราณีก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษา”

“หมายความว่า เมย์อาจไม่ต้องติดคุกหรือครับ”

บุษยะสังเกตุเห็นแววตาที่เปลี่ยนแปลงไปของปรีชา ดวงตาที่ฉายแววแข็งกร้าวเต็มไปด้วยทิวากลับอ่อนลงและทอประกายแห่งความหวัง แม้เขาจะไม่เคยรับรู้ได้ถึงแววตาแบบที่ผู้เป็นพ่อมีต่อลูก แต่จากประสบการณ์ เขารู้สึกได้ว่าคนคนนั้นรักและปรารถนาให้ลูกสาวพ้นจากการต้องกลายเป็นผู้ต้องขังมากเพียงไร

“คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ” ชายหนุ่มยิ้มขีมิๆ “ความผิดของเมย์นี่ค่อนข้างชัด เธอถูกจับได้พร้อมเงินและยาบ้า”

“ยังงี้ก็ต้องติดคุกสินะครับ”

พนักงานคุมประพฤติหนุ่มถอนใจแล้วพยักหน้าช้าๆ เห็นได้ชัดว่าในความไม่สนใจของผู้เป็นพ่อที่มีต่อลูกนั้น เขาก็ยังคงติดตามความคืบหน้าของคดีอยู่

“ผมคิดว่าที่ถูกจับพร้อมยาบ้าสี่ร้อยเม็ด เธออาจถูกจำคุกสิบถึงสิบห้าปี และศาลอาจลดโทษให้ถ้ามีเหตุอันควรปราณี ผมถึงต้องมาหาคุณปรีชาล่ะครับ เพราะถ้าเรามีเหตุผลให้ศาลเชื่อว่าเธอไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับยาบ้าพวกนั้น เธอก็ยังมีโอกาสกลับมาใช้ชีวิตที่เหลืออย่างคนปรกติ”

ปรีชาถอนใจเฮือก เอนหลังพิงพนักอย่างอ่อนล้าทั้งทางร่างกายและจิตใจ

“วันที่เมย์หนีออกจากบ้าน เราทะเลาะกันหนักเรื่องผลการเรียนในมหาวิทยาลัยปีแรก เมย์สอบตกหลายวิชา ทำให้ผมโกรธมาก เพราะเธอไม่เชื่อฟังผม ไม่อ่านหนังสือ วันๆ เอาแต่เที่ยวเล่นไปกับไอ้คนพวกนั้น”

“พวกไหนหรือครับ”

“เด็กก๊วนเดียวกันที่มหาวิทยาลัยครับ” ปรีชาตอบ ดวงตามีประกายกล้าแห่งความซิงซัง “ตอนแรกผมก็คิดว่าเมย์จะไปแค่สองสามวันเหมือนทุกครั้ง แหกหนีออกจากบ้านบ่อยครับเวลาเราทะเลาะกัน แต่คราวนี้กลับหายไปเลย ผมมารู้อีกทีว่าเมย์ถูกจับก็เมื่อตำรวจมาสอบปากคำผม”

“เมทีนบอกผมว่า คุณปรีชาไม่รักเธอ” ชายหนุ่มพูดตรงๆ

ปรีชาถึงกับยกมือกุมขมับ เขาหนึ่งไปพักใหญ่ เมื่อลดมือลงปุษะก็พบว่าดวงตาของผู้เป็นพ่อแดงกำ สีหน้าเศร้า้าง

“ผมรู้นะครับว่าคุณรักลูกสาวมาก เมทีนอาจเข้าใจอะไรผิด”

“คุณจะได้ยังไง คุณเพิ่งเจอผมครั้งแรก” ปรีชาแย้ง

“แววตาคุณบอกครับ แววตาของคุณเหมือนแววตาของคุณพ่อที่รักลูกสาวมากคนหนึ่งที่ผมรู้จัก” ปุษะยิ้ม นึกถึงแววตาของนายแพทย์เกษม-สถานต์เวลามองพาขวัญ หลานสาวบุญธรรมของเขา

ปุษะชอบมองเวลาสองพ่อลูกอยู่ด้วยกัน มันทำให้เขารู้สึกได้ถึง ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกที่เขาไม่เคยได้รับ ภาพแห่งความหลังนั้นทำให้มุมปากเขายกขึ้นเล็กน้อยด้วยความอึดอึด ก่อนจะซังกเมื่อได้ยินเสียงสะอื้นของปรีชา

ผู้เป็นพ่อน้ำตาไหลและเอ่ยด้วยเสียงสั่นเครือ “ผมรักเมย์ รักมาก อยากให้แกเป็นเด็กดี มีอนาคตที่ดี แต่มันกลับไม่เป็นอย่างที่คิด”

“เมทีนบอกว่าคุณไม่เคยกอดเธอ ไม่ค่อยพูดจากับเธอ บางครั้งก็เรียกรวดไล่เธอ” ปุษะเอ่ยเสียงนุ่ม “เธอบอกว่าคุณพ่อที่เคยกอดเธอหอมเธอ จับมือเธอเวลาเดินไปไหนต่อไหน และเล่านิทานให้เธอฟังก่อนนอนหายไปอย่างที่คุณก็ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ใช่ เมย์”

จู่ๆ ปรีชาที่ร้องออกมาเสียงดัง ก่อนจะชนหน้ากับฝ่ามือแล้วร้องไห้โฮราวกับเด็กๆ เหมือนลูกสาวของเขา

ปุษะถึงกับวิ่งไปชั่วคราว แล้วถอนใจเบาๆ รอให้เจ้าของบ้านปลดปล่อยความรู้สึกออกมาจนหมดเสียก่อน เมื่อเสียงร้องเบาลงและขาดห้วงไปแล้ว เขาจึงเอื้อมมือไปแตะมือปรีชาอย่างปลอดภัย

“เล่าให้ผมฟังได้ไหมครับ มันเกิดอะไรขึ้น”

“ผมผิดเอง” เจ้าของบ้านครวญซ้ๆ อยู่อย่างนั้น ปุษะต้องรออย่างใจเย็น เพราะคาดคั้นไปทีไรแต่จะทำให้บาดแผลในใจยิ่งฉีกขาดร้าวลึกขึ้นไปอีก

“ความรู้สึกนี้มันเริ่มตั้งแต่แม่ของเมย์ทิ้งผมไป จู่ๆ เธอก็หายไปเสียเฉยๆ ทิ้งผมให้อยู่กับแม่ตามลำพัง ผมเสียใจจนแทบคลั่ง ตอนนั้นเสียศูนย์ไปหมด ไม่เป็นอันทำอะไรเลย แม่ผมต้องมาช่วยดูแลเมย์อยู่เป็นเดือนกว่าผมจะดีขึ้น กลับไปใช้ชีวิตปรกติได้”

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

ปรีชาร้องไห้โฮอีกครั้ง ดูเหมือนบาดแผลคราวนั้นจะยังส่งผลให้เจ้าตัวเจ็บปวดอยู่ แม้เขาจะบอกว่ากลับไปใช้ชีวิตปรกติได้แล้ว

“ทุกครั้งที่ผมมองเมย์ เห็นแวตาที่เต็มไปด้วยคำถามของเมย์ ผมก็นึกถึงแม่ของแกทุกครั้ง มันทำให้ผมเจ็บปวด และวิธีที่ทำให้ผมหายก็มีเพียงการปลีกตัวออกห่างจากเมย์ พยายามไม่เข้าไปใกล้แก ที่ผมไม่กอดแกก็เพราะทุกครั้งทีกอด ผมจะนึกถึงอ้อมกอดของภรรยาทุกครั้ง” เสียงของปรีชาเจืออาการสะอื้นและขาดเป็นห้วงๆ

พ่อของเมย์นี้ไม่สามารถพูดอะไรได้อีก เขาร้องไห้ด้วยความอัดอั้น ทำให้ปุษะรู้ได้ว่าเขาเก็บงำเรื่องนี้ไว้ในใจคนเดียวมานานแค่ไหน มาถึงตอนนี้เขารู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวบุปผา และเขาจะเขียนรายงานการสืบเสาะต่อศาลว่าอย่างไร